

Broscuța verde
Beth Coombe-Harris
Broscuța verde
Agape

I

Prima ediție, 2003

Titlul original: The Little Green Frog Copyright by
Moody Press (SUA) Copyright 2002 by Editura Agape
Traducerea: Olimpiu S. Cosma Coperta: Bogdan Șerb
Tiparul: Agape S.R.L. Str. Podului 8 2300 Făgăraș/BV

ISBN 973 - 8152 - 78-x

1

Amah spune o poveste

„Hai, micuța mea floare de crin, fă un efort. Vezi, ți-am pus melasă pe bulgărele de orez ca să fie mai bun”.

„Nu pot să-l înghit”, oftă Biddy Forrester. „Nu mi-e foame, e prea cald”.

„Și mie mi-e cald. Și nu-mi place zgomotul din acest oraș mare”, zise Amah. „Dar, ascultă, după ce termini de mâncat orezul, o să-ți povestesc de unde am broscuța verde”.

Chinezoaica izbucni în râs și ochii i se îngustară când o văzu pe Biddy mâncând atât de repede, încât aproape că-și răsturnă paharul cu lapte!

Lui Biddy îi plăceau nespus de mult poveștile, iar aceea a broscuței verzi era preferata ei. Oh, nu era o broască adevărată, ci o piatră grea și verde, iar în capul ei erau încrustați doi ochi mici strălucitori. Amah o dădea uneori lui Biddy ca să se distreze. Când era prea cald ca să alerge pe afară, Biddy își imagina că broscuța era vie și se juca cu ea toată ziua.

Fetița înghiți curând ultima linguriță de orez și sări de pe scaun.

„Acum poți să-mi spui povestea, Amah”.

Ele se așezară pe o rogojină împletită aflată pe pământ și Amah începu:

„Când eram mică, locuiam cu tatăl meu și cu mama mea în mijlocul câmpurilor de orez. Într-o zi a venit la noi

un om care de abia mai răsufla și era aproape mort de frică, rugându-l pe tatăl meu să-l ascundă de oamenii care îl urmăreau. Picioarele lui goale

sângerau și, cum nu mai mâncase de mult timp, era prea slăbit ca să mai poată povesti ce i se întâmplase. Zicea doar: „Ascundeți-mă, ascundeți-mă!”

Tatăl meu era un om bun și n-a vrut să-l dea afară pe omul acela. Se auzeau deja apropiindu-se niște oameni. El l-a dus repede în spatele casei, unde se găsea o fântână veche fără apă, a scos scândurile care o acopereau și l-a ajutat pe om să coboare în ea. Apoi a pus scândurile la loc și a aruncat deasupra boabe de grâu pentru găini.

Chiar în această clipă au intrat oamenii în casă și au cotrobăit peste tot. S-au uitat și în șura din spate, dar, bineînțeles, n-au găsit pe nimeni. Au trecut foarte aproape de găinile care ciuguleau grâul de pe fântâna cea veche și n-au văzut nimic”. Amah și Biddy începură să râdă. „Tatăl tău era tare șmecher, Amah!”

„Da, era foarte înțelept, și de asemenea foarte bun. Când oamenii, furioși, au plecat, l-a ajutat pe nenorocit să iasă din ascunzătoare, l-a dus în casă și i-a dat să mănânce. Pe urmă, i-a spălat picioarele, le-a îngrijit și le-a bandajat.

Omul a rămas la noi până ce a putut să umble cu ușurință și ne-a spus istoria lui. Era preot în templul dintr-un sat aflat la câțiva kilometri distanță. Se certase cu ceilalți preoți, și aceștia au încercat să-l omoare. El căuta să se întoarcă în satul lui, unde familia l-ar fi ocrotit. Când a plecat de la noi, a dat tatălui meu broscuța verde și i-a zis că o să-i aducă noroc. El voia să-și arate recunoștința, și acesta era singurul lucru pe care-l putea dăruia. „Și broscuța v-a adus noroc?”

„Nu”, răspunse tristă Amah. „Tatăl meu a murit la puțin timp după aceea. Chiar înainte de asta, mi-a dat broscuța, sfătuindu-mă să am mare grijă de ea. Am confectionat un săculeț în care am ascuns broscuța. Ea părea să nu ne aducă decât nenoroc, căci am ajuns foarte săraci. Atunci, o femeie de la oraș a propus mamei mele ca fiul ei să se căsătorească cu mine când va ajunge la vârsta de însurătoare. Mama mea a acceptat, și eu a trebuit să mă duc să locuiesc la femeia aceea. Ea era rea și mă puneam să muncesc mai mult decât puteam, astfel că m-am îmbolnăvit. Ea nu m-a mai vrut și m-a alungat. M-am întors deci acasă, dar, pe drum, mi-era tot mai rău, căci nu aveam nimic de mâncare. Și apoi, când am ajuns în sfârșit, mama nu mai era acolo și o altă familie locuia în casa noastră”.

„Biata Amah”, zise Biddy încetișor. „Unde a plecat mama ta?”

„Nu știam. Oamenii aceia n-au vrut să mă primească, căci le era frică să nu se molipsească de boala mea. Mi-au dat niște mâncare și m-au dat afară. Nimeni nu mă voia. Nu știam ce să fac, nici unde să mă duc. Într-un sfârșit am căzut la marginea drumului, fără să mă mai pot scula”.

„Credeai că o să mori?”

„Da, desigur. Dar, pe urmă, am auzit niște voci. Nu erau voci de chinezi, ci erau diferite. Am deschis ochii și am văzut un bărbat și o femeie cu fețele albe care mă priveau. Nu mai văzusem niciodată oameni albi și mi-a fost așa de frică, încât am țipat. Ei mi-au vorbit atunci cu multă bunătate, spunându-mi: „Nu te teme, vom avea grijă de tine. Și știi cine-mi vorbea așa de blând?”

„Știu, știu!” strigă Biddy cu vioiciune. „Erau tăticul și mămica mea”.

„Chiar așa. M-au dus la ei acasă și m-au îngrijit până m-am vindecat. Auzisem vorbindu-se despre misionari albi, dar nu știam că erau niște oameni așa de minunați. Acum știu asta. Ei m-au învățat multe lucruri despre Dumnezeuul cerurilor și despre Fiul Său, Iisus [Iesus]. De atunci, am rămas la ei, și broscuța a rămas cu mine, în săculețul în care o pusesem”.

„Dumnezeu te-a trimis aici, nu-i așa? Ca să ai grijă de mine când tăticu’ și mămica sunt ocupați”.

„Da, micuța mea floare de crin. De aceea m-a trimis El aici”.

„Amah, ți-a adus vreodată noroc broscuța? Poate norocul pe care l-ai avut când te-au găsit părinții mei pe drum?”

„Oh, nu! Bunătatea lui Dumnezeu față de mine i-a făcut să treacă pe drumul unde eram eu. Acum nu-mi mai pun încrederea în noroc, ci mă încred în Dumnezeu. Ceea ce unii numesc noroc, mămica ta numește surprizele plăcute ale lui Dumnezeu”.

„Și mămica ta? Ce s-a întâmplat cu ea?”

„Tăticul tău m-a ajutat s-o regăsesc. Ea se recăsătorise și nu mai avea nevoie de mine. Astfel, am fost mulțumită să rămân aici”.

„Mulțumesc!” zise Biddy ridicându-se. „Pot să mă duc să caut broscuța pe raftul din camera ta?”

Amah îi dădu voie, și Biddy petrecu restul zilei jucându-se cu broscuța din povestirea pe care i-o spusese Amah.

Rămas-bun Chinei

Dr. Forrester ședea în camera de zi și vorbea cu soția lui. „Molly, va trebui din nefericire s-o trimitem curând pe Biddy în Anglia. Ea a fost de atâtea ori bolnavă și nu reușește să se pună pe picioare în orașul acesta și pe căldura asta”.

„Ai dreptate. Dar n-aș vrea să se ducă așa departe. Gândește-te, ar putea trece un an, poate chiar doi, până s-

o revedem. Dick, n-am putea face ceva ca s-o ținem aici?"

„Nu văd ce-am putea face. Ascultă. Dacă se duce în Anglia, va putea avea o învățătoare bună, mult loc de joacă, o hrană sănătoasă și aer curat. De altfel, nu va fi pentru totdeauna”.

„Știu. Dar îmi va lipsi așa de mult! Și apoi eu n-o știu prea bine pe sora ta Ana. Nu părea să-i placă prea mult copiii când am văzut-o chiar înainte de a pleca din Anglia”.

„Îi va face bine Anei să aibă pe cineva ca Biddy. Sunt sigur că va învăța să fie mai amabilă și o va îngriji bine pe fetița noastră. În realitate, singurul mijloc de a rămâne cu Biddy ar fi să ne întoarcem și noi în Anglia”.

„Oh, nu se poate așa ceva!” zise doamna Forrester.

Ea se gândea la toți chinezii bolnavi care veneau să caute ajutor la dispensarul lor. Dacă plecau ei, cine le va mai da medicamentele și îngrijirile de care aveau nevoie, și cine le va mai vorbi de Dumnezeu, care îi iubea?

„Nu, cred într-adevăr că singurul lucru pe care îl putem face este s-o trimitem pe Biddy în Anglia. Sper că va înțelege”.

A doua zi, în timpul micului dejun, Biddy o asculta pe mămica ei cu ochii mari deschiși. Mămica îi vorbea despre Anglia, despre mătușa Ana și despre marea călătorie cu vaporul pe care urma s-o facă.

„Mătușa Ana se bucură să te vadă, și Anglia îți va plăcea foarte mult. Vei putea să te joci într-o grădină mare, plină cu tot felul de flori. Vei locui la țară, unde nu va fi această gălăgie de la oraș și, în timpul verii, nu va fi căldura de aici. Și apoi, vei avea o mulțime de prieteni”.

„Vreau să mă duc”, zise Biddy, „clar trebuie să vii și tu cu tăticu”.

„Biddy, ne-ar plăcea să plecăm împreună cu tine, dar știi că nimeni nu poate veni ca să se ocupe de dispensar, decât abia peste doi ani. Trebuie deci să rămânem aici ca să-i îngrijim pe oamenii bolnavi”.

„Atunci vino tu. Tăticu' e doctorul. El poate să rămână”.

„Dar dacă plec eu, tăticu' va rămâne singur-singurel.

N-ar putea face toată munca. Ar trebui să-și petreacă timpul îngrijind bolnavii și nu le-ar putea vorbi oamenilor despre Iisus. Tu nu vrei să fii egoistă, nu-i așa? Preferi s-o păstrezi pe mămica ta numai pentru tine, sau s-o împărți cu ceilalți oameni care au nevoie de ea?"

„Eu te vreau pe tine, mămico!” strigă Biddy plângând. „Chinezii ăștia bătrâni n-au nevoie de tine. N-au decât să-și găsească pe altcineva!”

În această clipă, apărură o femeie fugind.

„O, veniți repede. Fiica mea și-a vărsat apă clocotită pe picior. Ajutor!”

Doctorul și cu soția sa plecară în mare grabă, iar Biddy ieși din curte. Se simțea supărată, dar imediat începu să-i fie puțin rușine. Se plimba lovind cu piciorul pietrele de pe drum și se gândea:

Ce crede acum tăticu' despre mine? Era așa de fericit când i-am făcut cadou lui Han-san păpușa mea!”

Gândul că tăticul ei nu va fi mulțumit de ea o întrista, dar tot nu voia să-și părăsească părinții ca să se ducă în Anglia. În minte îi veni alt gând:

Asta trebuie să-L supere și pe Iisus. Sunt sigură că dorește să nu fiu așa de egoistă.

Ea știa că Iisus o iubea și îi cunoștea toate problemele și începu să-l vorbească:

„Doamne Iisuse, nu vreau să fiu egoistă, dar am nevoie de mămica și de tăticu'. Știu ce este bine, dar n-am chef să fac așa. Te rog, ajută-mă să nu fiu așa de egoistă! Iartă-mă că sunt egoistă, dar n-aș vrea să fiu așa”.

În aceeași clipă, mămica ei se întoarse acasă. Biddy o luă de mână și intra cu ea.

„Mămico, cred că... cred că mi-ar plăcea să merg în Anglia. Și cred că sunt destul de mare ca să mă duc singură acolo”.

Doamna Forrester zâmbi și o sărută cu tandrețe pe Biddy.

„Îmi place că te-ai hotărât să nu fii egoistă. Ce te-a făcut să iei această decizie?”

„Ei bine, știu că tu și tăticu' nu sunteți mulțumiți

când sunt egoistă, și știu că asta nu-I place lui Iisus. Atunci, I-am cerut să mă ajute să fac așa cum îi place”.

„Nu uita că, atunci când noi, tăticu’ și cu mine, vom fi departe, Iisus va fi lângă tine”.

„Știu”.

„Atunci, Biddy, hai să-i spunem vestea lui Amah”.

Amah începu să plângă.

„Micuța mea floare de crin, sunt mulțumită pentru tine, dar plâng pentru mine. O să mă uiți curând dacă vei fi așa departe”.

„Nu, Amah. Nu te voi putea uita niciodată. Te rog, nu plânge”.

Amah făcu un efort ca să se oprească.

„Cred că Anglia este o țară frumoasă. Și acolo sunt mulți bani”.

„Adevărat? Pentru toată lumea?”

„Oh, cred că în Anglia toți oamenii sunt bogați”.

„Atunci o să fac rost de mulți bani când voi fi acolo și-i voi trimite lui tăticu’ și mămica pentru a construi un spital. Aici nu este loc pentru a-i ține pe bolnavi. Iar tăticu’ ar putea să facă operații”.

Ea se opri. Ce mult o să-i lipsească Amah!

„De-ai putea veni cu mine ca să-mi spui povești, Amah!”

Amah se duse la raftul unde ținea broscuța verde.

„Micuță floare de crin”, zise ea, „vreau să-ți dau broscuța ca s-o duci cu tine, pentru totdeauna. Ea te va face să te gândești uneori la Amah”.

„Adevărat, Amah? Pot s-o țin? Dar i-ai promis tăticului tău că vei avea grijă de ea”.

„Tatăl meu credea că-mi va purta noroc, dar știu că nu este adevărat. Ea va putea să dea un pic de bucurie unei micuțe flori de crin în zile posomorâte. Poți să păstrezi broscuța”.

Veni clipa pregătirii bagajelor pentru clătorie. Biddy își luă hainele chinezești pentru ca să vadă și copiii englezi cum se îmbracă oamenii în China. Ea împacheta și niște cărți ca să le arate ce scriere ciudată au.

„Știu că le vei vorbi oamenilor despre China, Biddy, dar ce le vei mai spune?”

„O să le vorbesc despre dispenser”.

„Și despre mai ce?”

„Despre Iisus, ca și chinezilor”.

„Sunt foarte mulțumită de lucrul acesta, Biddy. Știi, oamenii din lumea întreagă au nevoie să audă vorbindu-se despre Iisus, chiar și cei din Anglia”.

Io

Biddy bătu din palme.

„O să fiu și eu misionară, mămico, misionară în Anglia”.

Când, două săptămâni mai târziu, domnul și doamna Broadbent veniră s-o ia pe Biddy ca s-o ducă la vapor, ea ținea în mână broșuța verde.

„Crezi că valorează ceva broșuța asta verde, Dick?”
îl întrebă doamna Forrester pe soțul ei.

„Nu, cred că este vorba pur și simplu de un soi de cretă dură. De altfel, Amah i-a dat-o lui Biddy ca amintire”.

Își făcură apoi cu mâna în semn de rămas-bun și Biddy Forrester își începu lunga călătorie spre Anglia.

11

O țară străină și o nouă prietenă

Fu o călătorie pasionantă! mai întâi, Biddy și soții Broadbent se deplasară într-o trăsură trasă de un cal. Pe când se apropiau de marile orașe de pe coastă, fetița observă că erau tot mai mulți oameni care nu erau chinezi. De când venise în China, cu ani înainte, ea și părinții ei erau singurii englezi din oraș și toată lumea se uita la ei. Acum nici măcar nu erau luați în seamă.

Când ajunseră la Hong Kong, se îmbarcară pe un vapor mare. Acolo, ea găsi și alți copii cu care putu să se joace în timpul traversării. Fiecare escală era primită cu mult entuziasm; ei dădeau fuga să vadă docurile și persoanele care erau venite în port. Se trecu pe lângă Singa-pore, Penang, Colombo și Aden. Apoi vaporul trecu

Marea Roșie, traversă Canalul Suez și ajunse la Marsilia, la Gibraltar și în Golful Gas-coniei. Biddy nu auzise niciodată vorbindu-se despre aceste locuri, dar încerca să le găsească pe hartă.

În sfârșit, ajunseră în Canalul Mânecii. Călătoria durase câteva săptămâni și pasagerii, obosiți, se bucurau să poată debarca. Ei scoaseră strigăte de bucurie zărint Anglia. Fiecare se grăbi să-și facă bagajul și să se pregătească să treacă pe la vamă, apoi vaporul trase la mal.

Privind prietenii și părinții veniți să aștepte călătorii, Biddy tare ar fi vrut ca tatăl și mama ei să fie printre ei, dar erau foarte departe în China. Atunci, ea o luă de mână pe doamna Broadbent și o ținu strâns în timp ce cobora din vapor în întâmpinarea mătușii Ana.

Mătușa Ana era foarte înaltă și părea să nu zâmbească niciodată. Doamna Broadbent i-o prezentă pe Biddy. Mătușa Ana zise: „S-ar zice că a fost bolnavă”.

„Ei bine, a fost bolnavă în China, dar de la plecarea noastră s-a îngrășat. Te bucuri că nu mai ești pe vapor?” o întrebă ea pe Biddy. „Nu”, răspunse Biddy, „m-am distrat bine”. „Las-o câtva timp să alerge la țară, Ana”, zise doamna Broadbent. „Sunt sigură că o să-i meargă foarte bine”.

„Mulțumesc, Silvia, dar nu am nevoie de sfaturi. Știu cum să cresc o fată”.

Biddy era dimpotrivă sigură că mătușa Ana habar nu avea cum să

12

crească o fetiță. Doamna Broadbent se aplecă pentru a o săruta și spuse că se grăbește să prindă trenul. Biddy ar fi vrut s-o roage s-o ia cu ea, căci se gândea că n-o va iubi prea mult pe mătușa Ana, dar își aminti că-i spusese mamei că era destul de mare pentru a se duce în Anglia. Era vorbă acum să-i arate mătușii Ana că era o fată mare.

Ea le făcu cu mâna doamnei Broadbent și soțului ei, care luaseră taxiul ca să ajungă la gară. Lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

Mătușa Ana puse mâna pe umărul lui Biddy.

„Nu plânge. Dacă ești cuminte, sunt sigură că o să fim fericite împreună. Hai acum să mergem acasă”.

Un taxi le duse acasă la mătușa Ana și, când sosiră, Biddy era istovită. De abia putu urca scara înaltă care ducea la ușa de la intrare.

Mătușa Ana zise:

„Cred că trebuie să te bagi imediat în pat. Ești foarte obosită și de asemenea puțin răcită. O să-ți aduc mâncarea în camera ta”.

Când Biddy termină de mâncat, mătușa Ana o frecă pe piept cu o alifie.

„Și mămica făcea așa”, îi zise ea mătușii Ana.

Dar mâinile mătușii Ana nu sunt ca cele ale lui mămica, adăugă ea în gând.

După ce o frecă, mătușa Ana zise:

„Acum încearcă să dormi”.

„Dar n-ai terminat, mătușă Ana!”

„Da? Ce nu ți-am făcut, Brenda?”

„Mămica nu mă bagă niciodată în pat fără să mă sărute. Și... și mi-ar plăcea mai mult să mi se zică Biddy, nu Brenda”.

Mătușa Ana depuse un singur sărut pe obrazul lui Biddy și ieși din cameră.

Biddy se simțea tristă.

Nu cred că mă iubește mult, gândi ea.

Din nou i se umplură ochii de lacrimi, dar ea nu plânse și adormi curând.

A doua zi, ea coborî să ia micul dejun cu mătușa Ana.

„Vrei să faci vizite în această dimineață, mătușă Ana?”

„Vizite? Nu. Nu fac deloc vizite, și niciodată dimineață”.

„Aha! Lucrezi în dispensar sau în spital dimineață?”

„Nu. Nu uita că acum ești în Anglia. Eu nu sunt misionară ca părinții tăi. Când oamenii se îmbolnăvesc, plătesc un doctor care să vină la

casa lor sau se duc la cabinetul lui, ori la spital". „Dar tu nu le vorbești oamenilor despre Iisus, nu-i așa?" „Brenda, pui prea multe întrebări. Nu știi că fetele pot fi văzute, dar nu auzite? Este foarte nepolitic să pui niște întrebări așa de personale".

Biddy începu să râdă.

„Mămica mi-a povestit că așa se zicea când era mică, dar credea că acum nu se mai zice".

„Nu prea contează ce a spus mama ta; în orice caz, așa gândesc eu", zise cu asprime mătușa Ana.

Biddy tăcu și-și termină mâncarea. Apoi vru să iasă la joacă.

„Ia-ți haina", zise mătușa Ana.

„Oh, e cald", zise Biddy îndreptându-se spre ușă. „N-am nevoie de haină".

Mătușa Ana se ridică repede de la masă.

„Brenda, când îți zic să faci ceva, vreau să ascuți fără discuții. Ia-ți haina pe tine. N-am chef să răcești și mai mult”.

„Foarte bine!” zise Biddy liniștită.

Și ea urcă să-și caute haina. Când coborî din nou, ținea în mână broșuța verde.

„Dar ce-i asta?” întrebă mătușa Ana.

„Este a mea. Amah mi-a dat-o”, răspunse Biddy, temându-se ca mătușa Ana să nu creadă că o luase fără permisiune.

„Ce jucărie nostimă pentru o fetiță!”

Aceasta fu tot ce zise mătușa Ana, și Biddy ieși afară în grădină.

„Froggy [în engleză: broșuță; se pronunță *fro-ghi*, din două silabe]”, zise ea. „Uită-te bine, asta-i Anglia. Mă întreb dacă vom găsi aur, așa cum a zis Amah”.

Ea se plimbă prin grădină, mirosind florile și căutând trifoi cu patru foi. Apoi se simți cam singură. Nu era nimeni prin împrejurimi, nici alți copii, nici străzi foarte populate, nici chiar Amah, care altă dată era totdeauna cu ea. Cu cât se gândea mai mult la China, cu atât ar fi vrut să se întoarcă acolo. Îi lipseau chinezii și mai ales tăticu' și mămica. Ea se ascunse după un tufiș, cu Froggy pe genunchi, și izbucni în plâns. Dar se temu ca nu cumva să iasă mătușa ei și s-o vadă, și, cum știa că nu va fi mulțumită, încercă să-și înghită lacrimile.

„Froggy”, zise ea din nou, „este frumoasă Anglia. Putem să ieșim amândouă împreună. Admiră grădina asta frumoasă. Nu-i așa că e mai bine ca în China?”

Ea o făcu pe Froggy să „răspundă” afirmativ, apoi se ridică. Observă atunci niște flori mari albe, care îi erau necunoscute. Vru să miroasă una, dar în interiorul ei era o albină. Biddy făcu un salt înapoi și albina zbură mai departe, după ce zumzăi o clipă în jurul capului ei.

Mi-ar plăcea să culeg florile astea, gândi Biddy „dar nu am voie, pentru că nu sunt ale mele. Nu face nimic, pot să le miros parfumul, acum că a plecat albina’.

Ea începu să-și apropie nasul de fiecare1, fel de floare, murdărindu-se cu polen galben. După ce făcu turul grădinii, ea ieși pe portiță și coborî pe drum, ajungând până la biserica din sat.

15

În spatele bisei loil era cimitirul, plin de arbuști și flori. În China nu văzuse un asemenea Imitir și nu știa ce este el.

„Ce grădină i araghiotlă! (rod că voi intra”.

Ea împinse portița, dif aceasta era prea grea pentru ea. În acest moment sosi un domn în vârstă, cu o lopată în mână, și o deschise. Biddy zise bună ziua și-l urmă

„Grădina asta caraghioasa este a dumneavoastră?”

Domnul păru surprins; el își ridică pălăria și se scarpină în cap. Zâmbind, răspunse:

„Nu, micuță domnișoară. Nu e a mea. Unii o numesc câmpul lui Dumnezeu. Da, în definitiv, se poate spune că este grădina lui Dumnezeu”.

Groparul adăugă:

„Ascultă, micuțo, am treabă. Du-te să te distrezi în altă parte”.

Apoi, văzându-i fața că se întristează:

„Du-te s-o vezi pe soția mea, ea locuiește în căsuța de colo”.

Și el arată o căsuță albă aproape de portiță. Biddy plecă în fugă în această direcție.

„Este exact ca și în China”, îi zise ea lui Froggy. „Eu fac vizite, ca mămica”.

Când ajunse la ușă, o doamnă în vârstă stătea la masa din bucătărie și curăța niște cartofi.

Ușa era larg deschisă; totuși, Biddy ciocăni în ușă. Bătrâna doamnă ridică capul.

„Oare nu e fetița care a venit din China la domnișoara Forrester?”

„Ba da”, răspunse Biddy.

„Intră repede. Știi că l-am cunoscut pe tăticul tău când era băiețel? Foarte drăguț din partea ta că ai venit în vizită la mine”.

Biddy intră și se uită în jurul ei. Totul era așa de diferit față de China!

Doamna continuă:

„Cum se face că ai venit așa de departe fără tatăl și mama ta?”

„Oh, au mult de lucru în China. Nu pot să plece cât timp nu sunt alți misionari care să se ocupe de dispensar. Atunci am venit singură ca să mă vindec și ca să fac rost de bani mulți”.

„De bani? Dar pentru ce?”

„Tăticu’ ar vrea să construiască un spital. De îndată ce am banii, îi voi trimite. Sunt mulți bolnavi acolo și nu pot fi toți îngrijiți, pentru că nu este decât un dispensar, nu un spital adevărat. Și apoi, dacă ar

16

putea să fie într-un spital, am avea mai mult timp să le vorbim despre Iisus. Îl cunoașteți pe Iisus?”

„Da, pe aici toată lumea îl cunoaște. Noi nu suntem păgâni ca și chinezii”.

„Cu atât mai bine! Îl iubiți, ca tăticu’, ca mama și ca mine?”

Bătrâna doamna nu vru să-i spună lui Biddy că, cu mult timp înainte, îl iubise mult pe Iisus, dar că, acum, nu se mai gândea deloc la El. Ea zise:

„Mă întreb dacă îți plac fursecurile. Am făcut câteva și tocmai le-am scos din cuptor”.

„Oh, da, îmi plac fursecurile!” exclamă Biddy.

Doamna râse.

„M-am gândit eu. Spune-mi, nici măcar nu-ți știu prenumele. Cum te cheamă?”

„Eu mă numesc Brenda, dar îmi place mai mult să mi se spună Biddy. Și dumneavoastră?”

„Eu sunt doamna Câmp. O să-ți torn un pahar cu lapte în timp ce se mai răcesc puțin fursecurile”.

Apoi, Biddy mănca câte fursecuri dori, acolo în amuzanta bucătărie englezească a doamnei Câmp și vorbind cu noua sa prietenă.

17

Biddy găsește un nou tovarăș de joacă

După ce înghiți ultima bucată din ultimul fursec, Biddy zise:

„Cred că trebuie să plec acum. Dacă vreți, mai vin altă dată în vizită. Când mă întorc vă spun o poveste”.

„Vino când vrei. În China aveți lucruri așa bune ca fursecurile, laptele și untul?”

„Era groaznic de cald unde eram noi, și untul era totdeauna topit. Dar... mie îmi place China”. Și ea adăugă cu tristețe: „Acolo locuiesc tăticu’ și mămica”.

„Ei bine, nu-ți face griji. Îi vei revedea curând. O să întâlnești aici mulți oameni drăguți. Mai vino pe la mine. Mă bucur să-ți ascult povestea”.

Biddy ieși din bucătărie, apoi se întoarse pentru a face cu mâna doamnei Câmp, care strigă:

„Să te întorci!”

După ce trecu dincolo de portiță, ea se opri o clipă, întrebându-se ce să facă. Văzu o cărare care ducea spre câmp și se hotărî să cerceteze partea aceea. Urmând cărarea, descoperi un iaz mic în care înotau niște rațe. Cotrobăi repede prin buzunare și găsi câteva bucăți de pâine pe care li le aruncă. Ce caraghioase erau când își băgau capul în apă ca să prindă bucățile de pâine! Biddy râdea în timp ce arunca ultima bucățică de pâine. Deodată, auzi în spatele ei:

„Salut!”

Ea se întoarse și văzu un băiat ceva mai mare ca ea.

„Salut!” zise ea. „Cum te cheamă?”

„Jimmy. Nu te-am văzut niciodată. De unde vii?”

„Am venit ieri din China”.

„N-ai putut să vii într-o singură zi din China. E prea departe”.

„Vreau să spun că ieri mi-am sfârșit călătoria. Și tu, de unde vii?”

„Din Scoția. Sunt la ferma de acolo de jos, pentru că am fost bolnav. Am fost așa de bolnav, că aproape am murit”, zise el mândru.

„Eu aș fi putut să mor în China dacă aș fi vrut. Am

fost bolnavă de atâtea ori!”

„Ei bine, pentru că acum ești aici, am putea să ne jucăm împreună.

Cum te cheamă

„Biddy. Să ne jucăm de-a uriașii”.

„De-a uriașii. (V JOC e ăsta?”

„Știi bine, uriașii, Eu voi II David, iar tu vei fi Goliat”.

„Cine-i ăsta?” întrebă fimmy încruntându-se.

„Nu cunoști povestea asta? liste în Biblie”.

„Nu știu ce este în Biblic”.

„Ei, atunci o să-ți spun povestea. A fost odată, acum mult timp, un băiat care se numea David. El păzea oile”.

„Sunt multe oi în Scoția. David era băiat la fermă?”

„Cam așa ceva. Era cioban și, într-o zi, a venit un urs și a încercat să ia oi, dar el l-a omorât. Altă dată a venit un leu, și l-a omorât și pe el. I-a omorât pe amândoi numai cu mâinile”.

„Sigur n-a trăit în Scoția. Acolo nu sunt nici urși, nici lei”.

„Nu, el locuia într-o țară îndepărtată. Nu era nici China. Dar oricum...”

Jimmy o întrerupse:

„Nu cred că un băiat ar putea omorî singur un urs și un leu”. Biddy oftă.

„Nu știi? David își pusese încrederea în Dumnezeu. Desigur, nu putea să facă așa ceva singur. Dar Dumnezeu l-a ajutat. Într-o zi, în timp ce în țara lui David era război, un uriaș mare a venit pe câmpul de bătaie. El se numea Goliat și era așa de mare, că niciun om din poporul lui David nu îndrăznea să se bată cu el. Frații lui David erau în armată, și tatăl lui David l-a trimis să le ducă de mâncare, brânză și alte bunătăți”.

„Ce bine ar fi dac-ar veni acum încoace!” zise Jimmy. „Mi-ar plăcea să am ceva de mâncare”.

„Ești lacom?”

„Nu, mi-e foame. Azi dimineață am mâncat fulgi de ovăz, un ou și trei felii de pâine prăjită cu unt și cu dulceață, dar mi-e din nou foame”.

„Eu tocmai am mâncat niște fursecuri la doamna Câmp, și deci nu mi-e foame. Ea locuiește lângă grădina lui Dumnezeu”.

„Grădina lui Dumnezeu? Ce-i asta?”

„Uite acolo, spre drum, în spatele porțiței”.

„Ha, ce caraghioasă ești! Este un cimitir, unde se

îngroapă oamenii care au murit”.

„N-ai decât să-i zici cum vrei, dar e grădina lui Dumnezeu. Omul

20

care o îngrijește mi-a zis asta. Și dacă acolo sunt puși oamenii când mor, atunci e cu adevărat grădina lui Dumnezeu. Pentru că, dacă îl iubeau, sunt în cer cu El!”

„Habar n-am de astea, dar nu face birnic. Ce-ai acolo în mână?”

„Este Froggy” – și ea o întinse spre Jimmy ca s-o vadă – „și am adus-o din China. Poți s-o ții dacă vrei”.

Jimmy luă broscuța.

„Hm, e drăguță! Ia spune-mi”, continuă el în timp ce-i dădea lui Bidy broscuța, „nu vrei să termini povestea aia cu uriașul?”

„Ah, da, uitasem. Deci David a plecat spre câmpul de bătaie și a văzut acolo că tuturor le era frică să se lupte cu uriașul. Atunci el a zis: Mă duc eu să mă bat cu el, nu mi-e frică”.

„El se credea într-adevăr tare, nu-i așa?”

„Nu, știa doar că Dumnezeu îl va ajuta. El omorâse deja un urs și un leu pentru că îl ajutase Dumnezeu și atunci de ce să nu omoare și un uriaș? Regele voia ca David să-și pună o armură și să ia o sabie, dar David a refuzat. El știa să se bată numai cu praștia. S-a dus pe câmp acolo unde era Goliat și l-a chemat. Goliat și-a bătut joc de el. David a adunat cinci pietre de la marginea unui pâraiaș, a pus una în praștie și a aruncat-o drept în capul lui Goliat, care a căzut mort”.

„Bravo!” strigă Jimmy. „Este o poveste foarte frumoasă. E adevărată?”

„Bineînțeles că e adevărată”.

„Țintea foarte bine. Ce noroc că piatra l-a omorât pe uriaș din prima lovitură, altfel uriașul l-ar fi omorât pe David”.

„Dar tu uiți că... Dumnezeu îl ajuta pe David. El n-ar fi putut să piardă”.

Jimmy păru mirat.

„Eu nu știu mare lucru despre Dumnezeu, dar, în orice caz, povestea este frumoasă. Ce-ar fi dacă ne-am juca? Eu aș fi David și tu ai putea fi Goliat”.

„Nu”, zise Biddy, „tu ești mai mare. Tu trebuie să fii Goliat”.

„Bine, dar să nu mă lovești cu o piatră!”

„Doar mă fac că te lovesc”.

„Ascultă, știu ce-am putea face. Este un bebeluș la fermă și are o minge mică de lână cu care se joacă. Aș putea s-o aduc mâine și tu o vei arunca spre mine. Asta nu-mi va face niciun rău.

„Va fi grozav. Dar încă n-am terminat povestea; nu ți-am vorbit

2!

despre uriașii cu care trebuie acum să ne luptăm”.

„Dar aici nu sunt uriași!”

„Ba da, există câțiva. Este uriașul Egoism, cu care a trebuit să lupt când voiam să-i păstrez pe tăticu’ și pe mămica numai pentru mine în loc să-i las să-i ajute pe oamenii din China. Apoi este uriașul Proastă Dispoziție, și uriașul Răutate, și...”

Biddy se opri brusc.

„Privește, Jimmy. Sunt sigură că rața asta și-a prins capul în apă. O să se înece”.

Ea se repezi spre iaz. Solul din jurul lui părea tare, dar nu era decât o crustă subțire care se uscaseră la soare. Dedesubt era nămol gros și negru. Biddy fugi până la marginea apei și, deodată, picioarele i se afundară până la glezne. „Ajutor”, strigă ea încercând să iasă. Dar, cu fiecare pas, picioarele i se afundau și mai mult. „Hei!” strigă Jimmy. „Ia-mă de mână”. El o ajută să scape din nămol, apoi îi propuse: „Dă-mi pantofii și șosetele. O să le spăl în iaz. Oh, uite capul raței nu era deloc prins!”

În această clipă se auzi un șuierat puternic.

„Asta înseamnă că trebuie să plec acasă”, zise Jimmy trist. „Acum nu te pot ajuta. Am promis mamei mele că mă voi duce imediat la doamna Brown când mă va chema. În ce stare ești! O să fii pedepsită?” „Nu știu. Am sosit de

abia ieri și încă n-am făcut nimic rău". „Ei bine, asta nu-i ceva rău. Este un accident. Explică-le. La cine locuiești?"

„La domnișoara Ana Forrester; este mătușa mea. Dar, pentru menaj, are o tanti care se numește Maria. Amândouă sunt bătrâne și nu cred că vor înțelege că este un accident. Trebuie să mă lupt cu uriașul Frică. Vreau să fiu curajoasă ca o fată mare".

„Îmi pare rău că nu pot veni cu tine, dar trebuie să plec. La revedere! Pe mâine!"

Jimmy plecă în fugă spre fermă, iar Biddy o luă încet pe drumul către casă. Se simțea foarte neplăcut cu noroiul acela în pantofi, iar picioarele o dureau când ieșeau la fiecare pas din încălțăminte. Cu cât se apropia de casă, cu atât îi era mai mare frica.

Aproape ajunsese când o întâlni pe Maria, care ieșea pe stradă.

„Unde ai fost?" întrebă aceasta. „Mătușa ta a ieșit și mi-a zis că te

22

jucai în grădină. Te-am căutat peste tot, răutate ce ești".

Apoi ea văzu picioarele lui Biddy.

„Dar, copilă, ce-ai făcut?"

„Îmi pare rău, am intrat în noroi. Nu știam că acolo era noroi. Este un accident", zise Biddy plângând.

„Ar trebui să fii destul de mare ca să vezi pe unde mergi. Frumos arăți, n-am ce zice! Îmi închipui că o să am deseori de făcut acest fel de curățare cât timp vei sta aici".

„Iartă-mă!" zise Biddy încercând să nu plângă. „Dar am fost obligată să vin aici, eu nu aveam niciun chef să plec".

Mariei îi părea rău că se supărase.

„Ei bine, să nu mai vorbim despre asta. Hai! mai bine să te curăț înainte de întoarcerea mătușii tale".

Și Maria spălă picioarele lui Biddy, îi puse șosete și pantofi curați și îi dădu de mâncare, iar ca desert prăjitură cu frișca.

23

La bucătărie

Câteva ore mai târziu, la masă, Biddy conversa veselă cu mătușa Ana.

„Ai avut o zi bună, mătușă?”

„Ca de obicei, Brenda”, răspunse aceasta.

„Oamenii erau mulțumiți să audă vorbindu-se despre Iisus, ori s-au supărat?”

Mătușa Ana păru surprinsă.

„Brenda, nu uita că nu ești în China. Aici nu mergi în casele oamenilor ca să vorbești despre religie. Tatăl și mama ta sunt misionari și aceasta este lucrarea lor acolo. Vrei puțină prăjitură? Maria a făcut-o special pentru tine”.

„Da? Ce drăguț din partea ei!”

„Ce-ai făcut azi-dimineață?” o întrebă mătușa Ana.

„Mai întâi m-am dus în grădina lui Dumnezeu și un om mi-a zis să mă duc la soția lui, și am fost la ea. Ea mi-a dat fursecuri și lapte și mi-a zis că mă mai pot duce la ea. Apoi, am întâlnit un păgân...”

„Un păgân? Ce vrei să spui?”

„Mi-a zis că nu știe nimic de Biblie sau de Dumnezeu, deci este un păgân. Așa zicea tăticu’. În orice caz, o să-l învăț eu”.

„Cred că vorbești despre Jimmy, de la ferma de mai sus. Ar trebui să vă jucați împreună și să nu discutați despre subiecte ca religia”.

„Dar Jimmy nici măcar nu știe că Dumnezeu îl iubește! Toată lumea ar trebui să știe lucrul acesta”.

Gândul la Jimmy îi reaminti de uriașii cu care trebuia să se bată. Apoi, ea își aminti de pantofii înnoroiți. Ea se întrebă dacă Maria îi spusese mătușii Ana despre accident.

Trebuie să mă lupt cu uriașul Frică!” gândi ea.

Dar nu era ușor. Mătușa Ana avea o față severă, și poate că o va pedepsi. În cele din urmă, ea zise încetisor:

„Mătușă Ana, trebuie să-ți spun ceva”.

Mătușa Ana n-o încuraja să continue. Ea așteptă pur și simplu, privind-o.

„N-am făcut-o anume. Mi se părea că este uscat, dar era nămol”. Spune-mi limpede ce-ai făcut, Brenda”.

„Era lângă iaz. Am crezut că o rață este pe calc să se înece și am alergat s-o ajut, dar picioarele mi-au aruncat în noroi. Mi-e teamă că mi-am stricat pantofii; Maria i-a spălat”.

Cum mătușa Ana nu zicea nimic, Biddy întreba:

„Ești supărată?”

„Nu. Aș fi supărată dacă ai fi neascultătoare sau n-ai spune adevărul. Dar sper că pe viitor vei fi mai atentă. Te poți juca afară cu Jimmy. Acum, mănâncă și nu mai vorbi”.

„Mulțumesc”, zise Biddy, ușurată că nu fusese pedepsită.

A doua zi dimineată, Biddy se ducea să-și caute haina pentru a ieși afară când mătușa Ana o opri.

„Plouă, Brenda. Stai jos și joacă-te în liniște cu păpușa. Am de scris niște scrisori și nu vreau să fiu deranjată”.

Biddy oftă. Nu-i plăcea prea mult să rămână în casă. Ea începu să se joace cu Forrester, închipuindu-și că este în China și că o ascultă pe Amah spunându-i povestea broscuței. Dar, fără Amah cu care să flecărească, camera îi părea foarte tăcută. Atunci începu să se joace cu păpușa și îi făcu un pat pe canapea, imaginându-și că păpușa este bolnavă și că ea era infirmiera. Apoi, câțva timp, se puse să numere stropii de ploaie. Se gândea că ar fi fost plăcut să calce în băltoace. La urma urmelor, mătușa Ana nu spusese că nu avea voie să iasă.

Mă duc să-mi caut haina. Aș putea împrumuta umbrela mare a mătușii Ana, gândi ea.

Dar, în interiorul ei, un glăscior stăruitor murmura:

„Știi că nu ai voie. Trebuie să te împotrivești uriașului Neascultare”.

Atunci Biddy îi ceru lui Iisus s-o ajute să stea mulțumită în casă. Și iată că se întredeschise ușa și apărură capul Mariei.

„Iată-te! Te căutam ca să te întreb dacă vrei să mă ajuți la bucătărie”.

„Ce faci?” întreabă Biddy, fericită că are o ocupație.

„Fac niște tarte mici”.

Foarte bucuroasă. Biddy strigă:

„Grozav, o să te ajut. Noi vom fi prietene bune, nu-i așa?”

„Sigur că da. Nu sunt totdeauna bine dispusă, dar nu trebuie să dai atenție la asta”.

„Te împotrivești uriașului Proastă Dispoziție?”

„Da, mi se întâmplă”, zise Maria în timp ce-i punea lui Biddy un șorț mare de bucătărie. „Dar nu câștig totdeauna”.

Astfel, Biddy își petrecu dimineața întinzând bucăți de aluat, punând în ele rahat și stafide, apoi dându-le la cuptor.

Ca desert mâncară ceea ce pregătise Biddy. Mătușa Ana anunță:

„Măine mergem în oraș ca să-ți cumpăr cizme de cauciuc. Cu ele vei putea ieși afară și atunci când iarba este udă”.

„Oh, mulțumesc”, zise Biddy. Apoi adăugă: „Ești sigură că ai bani să le cumperi?”

Mătușa Ana zâmbi:

„Da, am”.

„Ești frumoasă când zâmbești”.

Zâmbetul pieri de pe fața mătușii Ana, care zise:

„Nu este politicos să faci observații personale”.

Biddy se întrebă în sinea ei ce sunt acelea observații personale, dar își termină masa fără să întrebe.

A doua zi, Biddy fu entuziasmată de oraș. Totul era nou și ciudat. Ele cumpărară mai întâi o pelerină impermeabilă și cizme. Apoi intrară în alt magazin, unde Biddy, pentru prima dată în viață, mâncă o înghețată. Nu mai putea de bucurie. Acasă, ea zise:

„Mulțumesc, mătușă Ana. Ne-am distrat bine, nu-i așa?”

Și, din nou, mătușa Ana zâmbi.

În vizită la familia Câmp

Timp de două zile, afară fu vreme rea și Biddy nu putu deloc să iasă. Mătușa Ana îi dădu un șorț ca să-i facă tiv. Lui Biddy nu-i plăcea deloc să coasă, dar făcu un efort și sfârși prin a ajunge la capătul tivului. Mătușa Ana o privi cu atenție, apoi clătină din cap.

„Când eram de vârsta ta făceam tivurile mult mai regulat decât ăsta. De acum vei face câte o jumătate de oră de cusut în fiecare zi. Și după ce vei progresa, te voi învăța să tricotezi. Acum o să scriu părinților tăi. Vrei să le trimiți un mesaj?”

„Da, spune-i mămicii mele că în Anglia fetițele trebuie să coasă până ce degetele le sunt pline de găuri”.

„Dar, Biddy, trebuie să înveți să coși. Toate fetele fac asta. Este pentru binele tău. Nu ai un mesaj mai frumos de trimis în China?”

„Știu să scriu. Pot să scriu eu însămi o scrisoare pe care să o pun lângă a ta?”

„Da, dacă arată bine, o voi trimite cu poșta”.

„Mămica nu va zice nimic dacă nu este foarte frumoasă. Va spune: Biddy a făcut tot ce a putut”.

„Nu discuta, Biddy. Nu trebuie totdeauna să-ți spui părerea”.

Mătușa Ana îi dădu un creion și o foaie de hârtie, și fetița se așeză ca să scrie. Ea își dădu multă osteneală și o întrebă pe mătușa Ana cum se scriu cuvintele mai grele.

Dragă tăticule, dragă mămico.

Mi-ar plăcea să fiți aici. Vă iubesc mult. O doamnă draguță mi-a dat fursecuri. Mătușa Ana mi-a cumpărat cizme și o pelerină. Învăț să cos. Am tivit un șorț și mă doare mina.

Vă sărut. La revedere.

Biddy.

Ea duse scrisoarea mătușii Ana, care îi promise s-o expedieze. Aceasta se încruntă.

„Ai scris bine cuvintele grele, dar ai făcut greșeli la cuvintele ușoare”. „Asta pentru că te-am întrebat când am dat peste un cuvânt greu”, zise Biddy râzând.

În sfârșit, ploaia încetă și fetița alergă să se joace afară. Jimmy stătea lângă portiță.

„Unde ai fost în ultima vreme?” o întreabă el. „Te-am căutat în fiecare zi”.

„Mătușa Ana nu m-a lăsat să ies când a plouat. Ce facem?”

„Știi să joci cricket?”

„Nu”.

„Știi să joci cu bile?”

„Nu”.

Jimmy se uită în jurul lui, căutând altceva de joacă. El zise cu dispreț:

„Cred că din cauză că ești fată nu știi să faci nimic”.

„Ei bine, știi să coși?” întreabă Biddy.

„Nu”.

„Știi chineza?”

„Nu”.

„Cred că din cauză că ești băiat nu știi să faci nimic”, zise ea râzând.

Jimmy se aruncă asupra ei, dar ea îi scăpă. Gâfâind, se opriră.

„Chiar știi chineza?” întreabă Jimmy.

„Bineînțeles”.

Și Biddy îi recită o poezie în această limbă.

Jimmy întrebă: „Ce-ai spus?”

„E o poezie pe care am învățat-o de la Amah. Este despre un vierme care voia să fie pasăre”.

„Mai zi, este nostim”.

Copiii erau așa de absorbiți, că nu observară un domn în vârstă oprit pe drum care îi asculta. După o clipă, el le zise:

„Scuzați-mă, copii. Vă ascult de câteva minute. 1; fetița vine din China?”

„Da, domnule, am sosit aici acum două săptămâni”.

„Ce interesant! Eu am trăit mulți ani în China. Mi-a făcut plăcere să aud pe cineva vorbind chinezește. Va trebui să vii într-o zi pe la mine ca să discutăm în chinezește. Unde locuiești?” „La mătușa Ana de pe Deal”. „Și care este numele de familie al mătușii tale?” „Forrester. Ca și al meu”.

„O cunosc bine pe domnișoara Forrester. În acest moment am niște treburi de rezolvat. Dar o voi întâlni pe domnișoara Forrester și îi voi cere să-ți dea voie să vii la mine. La revedere!” Și el le făcu semn cu mâna în timp ce se îndepărta. „Știi unde locuiește?” zise Biddy.

„Da. Este o casă mare care se numește Șura. Numele lui este Digby și este foarte bogat. L-am auzit pe domnul Brown vorbind despre el. Când te va invita, întreabă-l dacă pot veni și eu”.

„Nu știi”, răspunse Biddy ca să-l tachineze, „cum tu nu știi chinezește... În fine, o să-i spun că ești un băiat drăguț”. Aceste cuvinte îl liniștiră pe Jimmy, care repetă întrebarea lui Biddy: „Și acum, ce vom face?”

„Mai întâi, ne ducem în vizită la doamna Câmp. I-am promis că o voi vizita. Pe urmă, ne jucăm de-a uriașii”.

„Ah, da, m-am gândit la minge”.

El o scoase din buzunarul vestei.

Biddy băgă și ea mâna în buzunar.

„Am adus-o pe Froggy. Doamna Câmp va fi mulțumită să vadă ceva care vine din China și să audă cum a primit-o

Amah".

„Este la fel de mare ca o broască adevărată”, zise Jimmy, „îmi place”.

Jimmy atinse broșcuța și-și trase repede mâna.

„E rece și netedă, aproape ca o broască adevărată!”

30

Biddy o puse pe Froggy în buzunar și cei doi copii porniră spre casa doamnei Câmp. Domnul Câmp stătea lângă foc, în loc să fie la lucru în cimitir. După ce salutară, Biddy își prezentă prietenul. Apoi întrebă:

„Astăzi de ce nu lucrați, domnule Câmp?”

„Am dureri din cauza reumatismului, micuță domnișoară. Mă doare rău piciorul când este timp de ploaie”.

Biddy îl privi cu simpatie.

„Ce păcat! Nu puteți cumpăra un leac?”

„Iau deja un medicament. Curând o să fie mai bine”.

„Trebuie să-l cerem lui Dumnezeu să vă vindece. Ați făcut deja lucrul acesta?”

Domnul Câmp zâmbi.

„Ei bine, nu. Mă întreb dacă Dumnezeu aude cu adevărat rugăciunile”.

„Bineînțeles că aude!” exclamă Biddy.

„Ah, dar răspunde la ele?”

„Oh, da. El a răspuns la toate cele pe care I le-am făcut. La fel și lui tăticu' și mămica. Doar uneori răspunsul Lui este nu”.

„Nu m-am gândit niciodată la asta”, răspunse gânditor domnul Câmp.

Apoi doamna Câmp întrebă:

„Și ce poveste voiai să-mi spui?”

„Vreți să vă spun povestea cu uriașul?”

„Nu”, zise Jimmy, „am auzit-o alaltăieri”.

„Știu o altă istorie cu uriași”.

Doamna Câmp zise:

„O știu pe cea cu David și Goliat. Care-i cealaltă?”

Jimmy le întrerupse din nou.

„Eu o cunosc pe cea cu Jack și vrejul de fasole. Este o

poveste cu uriași”.

„N-o știu. O să v-o povestesc pe cea pe care o știu”.

Și Biddy începu.

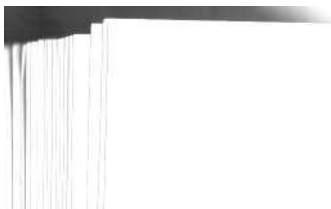
„Când David era deja bătrân, a întâlnit într-o zi un alt uriaș. Avea un nume ciudat, care începe cu Iș”.

„Ce nume!” zise Jimmy râzând.

„Nu contează”, zise doamna Câmp. „Zi mai departe”.

„Este o poveste tristă, pentru că atunci când David a văzut uriașul, n-a putut să se lupte cu el. Nepotul lui David a picat la țanc și a ucis

31

uriașul, și astfel David a fost salvat”.

„Hei, cred că tu ai zis alaltăieri că David îl omorâse pe Goliat pentru că îl ajutase Dumnezeu. De ce nu l-a ajutat Dumnezeu să-l omoare și pe acesta?”

„Dumnezeu a vrut să-i arate că ar fi trebuit să rămână acasă. Dar El l-a ajutat pe nepot”.

„Din fericire, astăzi nu mai există uriași!” remarcă domnul Câmp. „Cu reumatismele mele, mi-ar fi greu să mă lupt cu ei”.

„Oh, dar sunt încă atâtea alți uriași. Maria se luptă cu uriașul Proastă Dispoziție, eu cu uriașul Neascultare, și mai este uriașul Egoism...”

„Ia ziceți, doamnă Câmp”, zise tare Jimmy, „mai aveți fursecuri?”

Doamna Câmp izbucni în râs.

„Nu, nu mai am, dar am în schimb turtă dulce. E bine?”

„Oh, mulțumesc”, răspunse Jimmy.

Și, curând, Biddy și cu el se ospătau dintr-o bucată mare de turtă dulce.

După ce plecară din casa soților Câmp, Biddy îl dojeni pe Jimmy. „Nu trebuia să zici așa ceva. Este ca și

cum ai fi cerșit. Nu te-ai purtat frumos”.

„Oh, atâta pagubă!” zise Jimmy. „Dacă n-aș fi cerut, poate că nu ne-ar fi dat”.

„Dar ar fi trebuit să aștepti ca să-ți ofere doamna Câmp. Hai să ne jucăm acum de-a uriașii”.

Prune de vânzare într-o dimineață însorită, Jimmy și cu Biddy ședeau la umbra unui stejar.

„Ia spune-mi de unde ai broscuța asta”, îi ceru Jimmy.

Atunci Biddy îi spuse povestea aflată de la Amah, cea cu omul urmărit de preoții din templu, care dăduse broscuța tatălui lui Amah drept mulțumire pentru bunătatea lui.

„Oamenii aceștia credeau oare că Froggy valorează mulți bani?”

„Poate că da. Și mai este posibil ca ei să se închine la Froggy ca la un zeu. Se face așa ceva în China”.

„Spune-mi despre China”.

„Ei bine, chinezii au pielea galbenă și ochii înguști, și mulți nu știu nici să scrie, nici să citească. Poartă haine cu mâneci largi, mănâncă orez și multe legume, dar puțină carne. Și sunt adesea bolnavi”.

„De aceea s-au dus acolo tăticul și mămica ta?”

„Da. Numai că ar avea nevoie de un spital. În oraș este numai dispensarul, și oamenii nu pot rămâne în el până ce se vindecă”.

Deodată, Biddy își aminti ceea ce-i spusese Amah: în Anglia sunt mulți bani.

„Jimmy”, întreabă ea gânditor, „unde se găsesc bani în Anglia? Amah zicea că toți cei de aici sunt bogați și că poți avea câți bani vrei. Dar eu n-am văzut până acum și nu știu unde să-i găsesc”.

„N-ai câștigat sau primit niciodată bani?”

„Părinții mei primeau bani în scrisori. Eu nu mă puteam duce la magazine în China. De altfel, nici nu mă gândisem vreodată la asta”.

„Ei bine, iată cum se poate face rost de bani”, explică Jimmy. „Găsim ceva de lucru pentru cineva, și el ne plătește”.

„Pentru cine aş putea să muncesc? Ce-aş putea să fac? Mi-ar plăcea să câştig bani ca să-i trimit părinţilor mei, şi ei s-ar servi de bani ca să cumpere un spital”.

Jimmy se gândi o clipă.

„Ascultă, ştiu ce-am putea face. Domnul Brown a zis azi dimineaţă că sunt prea multe prune în pomi şi că pot să iau câte doresc. Am putea să culegem prunele şi să le vindem oamenilor, şi astfel vei avea bani”.

33

Biddy sări în picioare, de-a dreptul entuziasmată.

„Oh, hai să ne ducem imediat acolo”.

O luară la fugă spre ferma domnului Brown, cerură

două coșuri mari de la soția lui și se duseră în livadă ca să culeagă prunele

Era din ce în ce mai cald și coșurile erau grele, dar cei doi copii perseverau. Curând, coșurile fură pline; Jimmy și cu Bidy porniră la drum ca să le vândă în sat.

34

Jimmy intră în prima casă și vându câteva. Când Bidy se duse la următoarea, doamna care îi răspunse nu vru să cumpere, și Bidy era tristă. Dar, chiar la casa vecină, servitoarea fu mulțumită să cumpere un kilogram.

Jimmy, la rândul lui, vânduse și el câteva și totul mergea de minune. Continuară să coboare strada și Bidy n-o observă pe mătușa Ana stând înapoia unei ferestre. Ea n-o auzi pe doamna așezată lângă domnișoara Forrester spunându-i:

„Ia uite la copiii aceștia. Mă întreb ce fac”.

Mătușa Ana fu foarte surprinsă să-i vadă pe Bidy și pe Jimmy, dar îi zise prietenei sale:

„Probabil că au născocit un joc”.

În final, toate prunele fură vândute. Jimmy și Bidy, murdari și obosiți, erau morți de foame. Dar ei strânseseră treisprezece șilingr și șase peni. ** Jimmy îi lăsă totul lui Bidy și se întoarse la ferma lui.

Bidy ajunsese acasă cu un zâmbet larg pe față.

„Uite!” strigă ea de când o zări pe mătușa Ana, și îi arătă banii.

Mătușa Ana nu se uită la bani, ci la rochia murdară a lui Bidy.

„Du-te să te speli, apoi întoarce-te. Am să-ți spun ceva”.

Zâmbetul lui Bidy se șterse.

„Foarte bine!” zise ea și făcu ce i se spusese.

Ea se întreba de ce banii nu păreau să-i facă plăcere mătușii Ana.

„Acum, Brenda, explică-mi de unde ai banii ăștia”.

„Eu și cu Jimmy am vândut prune”.

„Dar de ce? Ce doreai să cumperi?”

„O să-i trimit în China ca să ajut la construirea unui

spital", răspunse Biddy cu o voce cam înfricoșată.

„Biddy, m-ai dezonorat în sat. Oamenii bine crescuți nu merg din ușa în ușa ca să vândă mărfuri”.

„Eu voiam doar să ajut pentru spital”, zise Biddy, plângând.

„Ce prostie să te ocupi de spitalul ăla! cu banii tăi nu se va putea face nimic. După mâncare te vei duce în camera ta și vei petrece acolo restul zilei. Trebuie să fi pedepsită pentru comportarea ta”.

La masă, Biddy fu foarte tăcută. Când sfârși de mâncat, ea zise încetișor:

„Mătușă Ana, nu știam că era ceva rău. Nu voi mai face așa ceva”.

„Te iert, Biddy. Dar, pe viitor, încearcă să fi mai cuminte”.

— Șiling: monedă divizionară din Anglia (înainte de 1971), egalii eu îi 20-a parte dintr-o liră - n.tr.

** Peni: monedă divizionară din Anglia egală cu a 12-a parte dintr-un șiling și a 240-a parte dintr-o liră sterlină (înainte de 1971). Actualmente, este a 100-a parte dintr-o liră sterlină n în

35

Biddy oftă în timp ce se îndrepta spre camera ei. Uneori, nu știa prea bine ce trebuia să facă. Ceea ce-i părea ei bine erau rău în ochii mătușii Ana.

Mai târziu, domnișoara Forrester o chemă pe Maria.

„Maria, când te vei duce cu platoul la Biddy, du-i aceste cărți cu poze. Am fost obligată s-o țin în camera ei, dar îi va fi greu să stea acolo. Cărțile o vor ajuta să-i treacă timpul mai ușor”.

„Foarte bine, doamnă. Se gândește tot timpul la proiectul cu spitalul părinților ei”.

Mătușă Ana păstră tăcerea o clipă, apoi zise:

„Este adevărat. Ei bine, du-i și cutia asta în care să-și pună banii până va uita de ideea aceasta caraghioasă”.

Maria duse deci cutia împreună cu platoul.

„Oh, mulțumesc, Maria! Ea îmi va fi foarte folositoare”.

36

8

S-a pierdut broscuța

Jimmy era prost dispus. Doamna Brown îi spusese că se sculase întors pe dos, ceea ce-l supără și mai mult. O îmbrânci pe micuța Amy, care îl lovise. Se plânse de mâncarea de la micul dejun și refuză să mănânce. Doamna Brown îi porunci să iasă și să nu se mai întoarcă decât atunci când va fi amabil.

Jimmy plecă în căutarea lui Bidy și o găsi pe drum. Se cățărară peste un gard, apoi hoinăriră pe câmp. Oprindu-se în fața unui stâlp de gard, Bidy o scoase pe Froggy din buzunarul hainei și o puse pe stâlp.

„Iată, Froggy”, zise ea. „Acum poți să vezi până aproape de China”.

„Ce prostie să vorbești cu broscuța aia! Nu te poate auzi”.

„Așa e. Dar e amuzant să-ți închipui că poți. Și este așa de frumoasă cum stă în soare! Lumina face să-i strălucească ochii”.

„Eu unul cred că arată foarte prost. Am chef s-o arunc în iaz ca să văd dacă pentru rațe este frumoasă. Da, asta o să fac”, zise el punându-și mâna pe broscuță.

„Nu!” strigă Bidy, dar era prea târziu.

Jimmy plecase în fugă, ducând broscuța. Bidy o luă și ea după el ca să-l prindă.

„Dă-mi broscuța înapoi!” urlă ea.

„Nu ți-o dau!” strigă Jimmy, continuând să alerge cât de repede putea.

Bidy luă avans și sfârși prin a-l ajunge din urmă pe Jimmy. Furioasă, îl apucă de vestă și îl lovi cu pumnul.

„Dă-mi-o pe Froggy! Dă-mi broscuța!” se rugă ea.

Dintr-o mișcare, Jimmy se eliberă și aruncă broscuța,

într-un loc unde erau mai mulți rugi de mure.

Ochii lui Biddy se măriră de spaimă. Se îndreptă spre rugi și se uită printre ei, dar broșcuța rămase invizibilă. Biddy se așază pe pământ și izbucni în hohote de plâns.

Proasta dispoziție a lui Jimmy dispăruse și îi părea rău de ceea ce făcuse. Se duse încetișor spre Biddy și îi zise:

„Nu plânge, Biddy. O voi găsi. Îmi pare rău”.

Biddy se ridică și-și șterse lacrimile cu mâneca. Se strecură între

37

rugi, dar trebuia să înainteze foarte încet, căci spinii i se agățau de haine și îi zgăriau brațele și picioarele. Jimmy intră și el între rugi.

Fără oprire, își continuară cercetările toată dimineața

între rugii de mure și primprejur, dar nu găsiră broscuța.
„O să-ți cumpăr alta”, zise Jimmy.

„Nu”, răspunse Biddy. „Nu ar fi aceeași. Asta e broscuța pe care mi-a dat-o Amah și pe care a primit-o de la tatăl ei. Alta n-ar fi același lucru”.

Jimmy trebui se plece și Biddy se îndreptă spre casă. Ea mergea încet, gândindu-se la broscuța pierdută. Maria o întâmpină la ușă. „Dar, Biddy, ce-ai făcut? Picioarele și brațele îți sunt toate zgâriate.

38

Iar rochița ți-e ruptă. E foarte bine pentru tine că mătușa ta nu este acasă, căci ai fi muștrată”.

Biddy începu să plângă.

„Biddy, ce ai?”

Maria se aplecă și-și puse brațul în jurul umerilor fetei, dar aceasta nu se putea opri din plâns. După un timp, ea putut să-i povestească Mariei ce se întâmplase.

„Cred că n-ar fi trebuit să-l lovesc cu pumnul pe Jimmy. Poate că n-ar fi aruncat broscuța”.

„Ascultă, Biddy, nu lua greșeala asupra ta. Jimmy este un băiat rău pentru că a făcut asta. Mai târziu, mă duc acolo și încerc s-o găsesc. Pentru moment, trebuie să mănânci și să te îmbraci cu haine curate, și pe urmă să te culci de amiază”.

Când Biddy fu singură în cameră, se puse în genunchi și murmură:

„O, Te rog, Tată ceresc, iartă-mă că nu m-am împotrivit uriașului Mânie. Iartă-mă că l-am lovit pe Jimmy. Și, Te rog, fă s-o găsesc pe Froggy. Ar fi îngrozitor s-o pierd. Amen [Amin]”.

După somnul de după-amiază, Maria și Biddy se duseră împreună în pădure. Când ajunseră la rugi, îl văzură pe Jimmy în patru labe.

„Jimmy, băiat rău, ce faci?” îl dojeni Maria.

„Nu-l dojeni, te rog”, zise Biddy. „Lui Jimmy îi pare rău, nu-i așa?”

Băiatul lăsă capul în jos și spuse că-i părea foarte rău și că venise să mai caute broscuța. Atunci toți trei începură

să se uite cu grijă printre rugi, dar fără succes.

„Este aproape patru și jumătate”, zise Maria ridicându-se cu greu în picioare.

„Trebuie să ne întoarcem. Mătușa ta sosește la cinci. Vom reveni mâine”.

Când mătușa Ana se întoarse, Maria îi ieși în întâmpinare și o conduse în bucătărie, unde îi povesti despre pierderea broscuței.

„Nu cred că Biddy ar putea să vă zică lucrul acesta. Este așa de tristă, că începe imediat să plângă”.

„Ce băiat rău, Jimmy ăsta! Brenda n-ar trebui să se mai joace cu el”.

„Oh, Biddy l-a iertat. El o ajută acum la căutarea broscuței”.

Mătușa Ana întrebă unde fusese aruncată broscuța și Maria încercă să-i explice unde era locul. Spre seară, domnișoara Forrester se duse ea însăși în pădure ca să se uite, dar nici ea n-o găsi. Broscuța verde părea pierdută pentru totdeauna.

39

Culegătorii de viermi

Când Biddy se trezi a doua zi dimineată, se gândi deodată:

Froggy s-a pierdut și poate că n-o voi mai vedea niciodată.

Ea se simți foarte necăjită, apoi îi veni un alt gând:

Nu i-am cerut iertare lui Jimmy pentru că l-am lovit. Voi face aceasta de îndată ce-l voi vedea’.

Când Jimmy veni la joacă, Biddy îi zise că-i părea rău.

„Nu m-am împotrivit uriașului Mânie, am uitat”.

„Nu te îngrijora”, zise Jimmy. „Îmi pare rău că ți-am aruncat broscuța așa departe”.

„Și eu te iert. Nu credeam că nu mai pot fi supărată pe tine, dar Iisus m-a ajutat”.

„Ești o fată ciudată. Crezi că există Iisus?”

„Bineînțeles”, zise Biddy. „Este Prietenul meu. Eu sunt a Lui”. „Nu prea știu nimic despre astea”, zise Jimmy oftând.

„Tare aș vrea să fiu și eu în mod special al cuiva. Când va

trece vara va trebui să mă duc la gimnaziu și mi-e teamă că o să mă simt singur”.

„Și eu mă simțeam singură când am venit în Anglia, dar mi-am amintit că Iisus este cu mine și nu m-am mai simțit singură. Iisus ar dori să fie și Prietenul tău dacă vrei”. „Adevărat?” întrebă Jimmy.

Apoi el strânse un pumn de pietricele și le aruncă una câte una în aer. „Dar cred că nu m-ar iubi. Uneori sunt rău”. „Ba da, Jimmy!” exclamă Biddy. „O să-ți povestesc o altă istorioară din Biblie. Știi ce s-a întâmplat la Crăciun?” Jimmy făcu semn că da.

„Ei bine, S-a născut Iisus și S-a făcut mare. El era într-adevăr Fiul lui Dumnezeu și de aceea n-a făcut niciodată rău. Dar oamenii L-au pus pe o cruce și El a murit”. „De ce au făcut lucrul acesta?”

„Ei nu-L iubeau pentru că El era așa de bun. Lucrul acesta le tot reamintea că ei erau răi. Dar când a murit Iisus, aceasta a fost într-adevăr pentru *noi*”.

„Oh, nu înțeleg”, zise Jimmy, începând să arunce din nou pietricelele.

40

„Ascultă. Noi toți suntem răi și, pe cruce, Iisus a fost pedepsit în locul nostru. O să-ți recit un verset din Biblie: *Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca ori-Cine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă [veșnică]*”. Oricine, asta înseamnă toată lumea, și deci și tu. Și apoi, Iisus a revenit la viață și S-a înălțat la cer. El ne vede și ne aude”.

„Și dacă cred toate astea, El va fi Prietenul meu?” Biddy dădu din cap.

„Atunci aș vrea să-L am ca Prieten”.

„Ei bine, roagă-L. Spune-l că tu crezi că a murit pentru tine și că \ ıvi să fii al Lui pentru totdeauna”.

Jimmy lăsă capul în jos, cum o văzuse pe Biddy făcând, și zise:

„Iisuse, cred că Tu ai murit pentru mine și aș vrea să fii Prietenul meu pentru totdeauna. Amen”.

Jimmy ridică capul și privi în jurul lui.

„Oare m-a auzit?” o întrebă el pe Biddy.

„Oh, da. El este aici cu noi, chiar dacă nu-L poți vedea. Jimmy, acum ești un copil al lui Dumnezeu, exact ca mine”.

Jimmy zâmbi.

„Va fi grozav să am un Prieten care să fie tot timpul cu mine! I [ai să-i spunem cuiva”.

Și ei plecară în vizită la domnul și doamna Câmp. Domnul Câmp venea pe drum, cu lopata în mână.

„Bună ziua, domnule. Ce vă mai face piciorul?” întrebă Biddy.

„E mai bine, mulțumesc”. Apoi, observând zâmbetul larg de pe fața lui Jimmy, adăugă: „Ce te face așa de vesel, băiete?”

„Am un nou Prieten. Acum, sunt al lui Iisus, ca și Biddy”.

„Foarte bine”, zise domnul Câmp.

Neștiind ce să mai spună, el o întrebă pe fetiță dacă îi scriseseră părinții.

„Încă nu. Trebuie să treacă mult timp ca să primesc o scrisoare. Domnule Câmp, unde găsesc oamenii bani în Anglia?”

„Trebuie să muncești. Ai nevoie de bani?”

„Da, aș vrea să-i trimit lui tăticu’ și mămica pentru spitalul din China”.

„De ce nu te-ai duce la ferma domnului Brown ca să întrebi dacă nu are de lucru pentru doi copii ca voi?”

„Hai, Biddy”, zise Jimmy trăgând-o de mânecă. „Știu unde este domnul Brown. O să-l întrebăm. Mulțumesc, domnule Câmp”.

Aceasta o încuraja pe Biddy, care culese încă un vierme înainte de a pleca la fermă ca să arate domnului Brown cutia.

Ei strânseseră o sută treizeci și două de viermi, și domnul Brown le dădu cinci șilingi și șase peni.

„Ăștia nu sunt de-ajuns pentru a construi un spital, dar este un început”.

Biddy luă banii, deoarece Jimmy era de acord să-i lase ei tot câștigul lor. Ea îi duse acasă și îi puse în cutia pe care i-o dăduse mătușa Ana, apoi ieși din nou la joacă.

„Broscuța ta...” zise Jimmy, „crezi că o vei regăsi?”

„Cu siguranță, Iisus mă va ajuta. Nu știu când, nici cum, dar sunt sigură că Iisus mi-o va trimite”.

Și ei începură să fugă pe drum, făcându-i semn de rămas-bun. Domnul Brown era în grajd, dând de mâncare la vaci. „Ah”, zise el frecându-și bărbia. „Deci vreți să câștigați bani pentru un spital? Știți să strângeți viermi?” Biddy strâmbă din nas, dar Jimmy îl asigură: „Sigur că da”.

Domnul Brown le zise că verzele îi erau mâncate de viermi [larve] și că le va da o jumătate de peni pentru fiecare vierme pe care îl vor culege. Jimmy găsi o cutie și

se îndreptară spre grădina de legume.

Băiatul se grăbi să adune viermii cei mai mici și să-i pună în cutie.

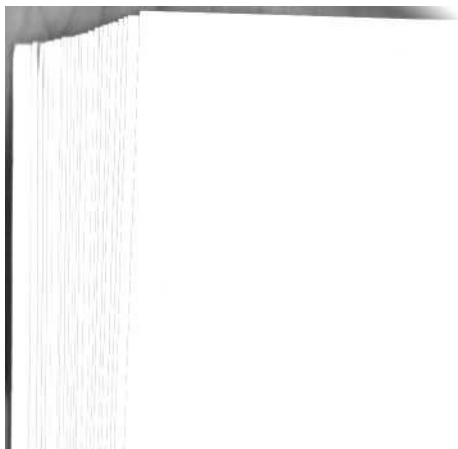
„Grăbește-te, Biddy. Cu cât vom culege mai mulți, cu atât mai mulți bani vom putea trimite pentru spital”.

Lui Biddy nu-i plăceau viermii. De aceea, ea îi prindea atent cu două degete și îi lăsa să cadă repede în cutie. *Ha* nu adună la fel de mulți ca Jimmy, dar își dădu toată osteneala, în ciuda scârbei pe care o simțea față de aceste animale mici.

„Ai lucrat bine!” zise Jimmy. „La urma urmelor, nu ești o curcă plouată”.

42

43

10

Alți bani pentru spital

Jimmy ciocăni la ușă înainte ca Biddy să fie gata. Maria se duse să răspundă.

„Te-ai sculat devreme, Jimmy!”

„Bună ziua, doamnă Maria. Pot să vorbesc cu Biddy, vă rog?”

„Este încă la masă. Tu ai mâncat deja?”

„Da, dar cred că tot mi-e foame”.

Maria râse.

„Hai la bucătărie. O să-ți dau o ceașcă de ciocolată și un sandviș”.

Maria turnă ciocolata, în timp ce Jimmy se cățara pe taburetul înalt.

„De ce te-ai sculat așa devreme?” întrebă ea.

„Biddy vrea să câștige bani pentru ca părinții ei să poată construi un spital. Ieri am strâns viermi și am câștigat cinci șilingi și șase peni. Am venit să-i spun că azi putem lucra pentru doamna Brown”.

„Foarte bine! Căutați altceva de lucru?” „Da. Aveți ceva?”

„Trebuie să fac azi niște prăjituri și aş avea nevoie de ajutor pentru vesela suplimentară”.

„Ah”, mormăi Jimmy, „nu sunt prea tare la asta, dar întrucât Biddy adună viermi, cred că pot și eu să spăl niște vase”. „Ce să faci?” întrebă Biddy care sosea.

„Să spăl vesela”, zise Jimmy. „Hai să-ți spun programul de lucru”. El o trase spre ușa.

„Ne revedem mai târziu, doamnă Maria. Lăsați-ne nouă vesela murdară”.

Odată ajunși afară, Jimmy îi anunță vestea bună. „Vom câștiga mulți bani, Biddy! Sunt tot felul de munci pentru noi”. Ei se grăbiră spre fermă ca să vadă ce voia doamna Brown să le dea de făcut.

„Astăzi trebuie să mă duc în oraș. Ați vrea să vă jucați cu micuța până mă întorc eu?” „Va fi amuzant”, zise Biddy.

„Mai vedem noi”, zise doamna Brown luându-și portmoneul. „Mă voi întoarce cam peste două ore”.

44

Imediat ce doamna Brown închise ușa, micuța Amy izbucni în plâns.

„Oh, nu plânge, Amy. Joacă-te cu mingea asta”.

Și Jimmy îi întinse o frumoasă minge roșie, dar Amy îi dădu o lovitură și plânse și mai tare.

„Ar trebui să-i găsim ceva de mâncare”, zise Biddy. „Un biscuit sau ceva de felul acesta”.

Ei găsiră biscuiți într-o cutie și îi dădură unul lui Amy. Ea se opri curând din plâns și începu să se joace cu cuburile ei.

În timp ce ea era ocupată în felul acesta, Jimmy și cu Biddy discutau despre ceea ce ar mai putea face pentru a câștiga bani.

„Este mai amuzant decât să muncești pentru tine”, zise Jimmy. „Mai ales când știi că asta va ajuta alți oameni”.

Biddy se gândea la toți cei care vor veni la spital ca să fie vindecați și care vor auzi vorbindu-se despre Domnul Iisus.

„Va trebui poate să lucrăm mult timp. Cred că este nevoie de mulți bani pentru a construi un spital”.

Când doamna Brown se întoarse, râse văzând firimiturile de pe fața lui Amy.

„Se vede că Biddy și Jimmy știu cum să facă fericit un bebeluș”, zise ea.

„Dacă mai aveți ceva de făcut, vom fi fericiți să vă ajutăm”, se oferi Biddy.

„Știi să coși?” întrebă doamna Brown.

„Un pic”, zise Biddy. „Nasturii și tivurile”.

„Atunci așteaptă. Mă întorc imediat”.

După o clipă, ea aduse un coșuleț galben cu niște șorturi.

„Dacă vrei să coși nasturii care lipsesc, te voi plăti bucuros”.

„Oh, mulțumesc!” strigă Biddy. „O să-mi dau toată osteneala”.

Doamna Brown dădu fiecăruia câte cinci șilingi. După-amiază, ei o ajutară pe Maria să spele vesela.

„N-am văzut niciodată niște copii să lucreze cu atâta spor”, zise ea.

Jimmy stătea pe un scaun de bucătărie fără spetează în fața chiuvetei, având un șorț mare prins în jurul mijlocului. El freca un castron. Biddy ștergea farfuriile și formele de prăjituri.

„Ne trebuie mulți bani pentru spital”, zise ea.

În acest moment, mătușa Ana intră în bucătărie.

„Biddy! Jimmy! Ce faceți?”

Lui Biddy îi fu teamă. Își aduse aminte că mătușa Ana

se supărase

45

când vânduse prune în sat. Maria răspunse mătușii Ana:

„Au venit să mă ajute, domnișoară. O să-i plătesc din banii mei. Este pentru spital”.

„Ah, da? Uitasem povestea asta. Ei bine, este mai bine decât să vin-deți prune pe la uși. Și sunteți cu adevărat de ajutor. Dar nu e voie ca ambiția voastră să se schimbe în lăcomie”.

„Nu”, zise Biddy. „Sunt banii lui Dumnezeu”.

Când vesela fu terminată și bucătăria curată, Maria dădu fiecăruia câte o prăjitură cu afine și cinci șilingi.

46

11

Doamna Câmp este ajutată

Plecând de la Maria, copiii mai aveau timp să se ducă

la familia Câmp. Ei coborâra în fugă drumul care ducea la căsuța albă și bătură la ușa bucătăriei.

„Bună ziua, doamnă Câmp”, îi zise Jimmy pe tonul cel mai politic, atunci când ea deschise ușa. „Am venit să vedem dacă ați avea ceva de lucru pentru noi”.

„Vrem că câștigăm bani pentru un spital în China”, adăugă Biddy.

„Ce surpriză! Intrați în bucătărie. Puteți să mă ajutați chiar acum”.

Și ce văzură copiii când intrară? Un teanc mare de farfurii murdare în chiuvetă!

„Asta-i munca pe care o aveți pentru noi?” întrebă Jimmy.

Doamna Câmp făcu un semn afirmativ. Jimmy nu era încântat, clar se puse pe lucru cu Biddy. Curând, teancul de farfurii murdare scăzu, în timp ce se înălța cel de farfurii curate.

„Ați lucrat bine”, zise doamna Câmp. „Copii, ați vrea să mâncați cu noi?”

„Oh, da”, zise Biddy încântată. „N-am mâncat niciodată altundeva decât la mătușa Ana de când am venit în Anglia. Ați putea să-i dați un telefon ca să-i cereți voie?”

„Și la fel și doamnei Brown, vă rog?” zise Jimmy.

Ei așteptară nerăbdători în timp ce doamna Câmp dădea telefoanele. Când se întoarse, ea zise:

„Puteți să rămâneți amândoi”.

La masă, Jimmy îi povesti doamnei Câmp că adunaseră viermi, dar ea spuse că nu-i place să audă la masă despre asemenea animale.

Biddy îl informă pe domnul Câmp că ea cosea pentru doamna Brown, dar cusutul nu părea să-l intereseze.

Biddy privi pe fereastră chiar în clipa când soarele atinse colina di-napoia grădinii lui Dumnezeu.

„Cred că trebuie să plecăm repede, Jimmy”, zise ea. „Vreți să ne scuzați?”

„Da, desigur”, zise doamna Câmp. „Mergeți direct acasă, altfel nu vă vor lăsa să mai veniți altă dată. V-ar plăcea să mă ajutați mâine în

grădină? Toiul se coace așa de repede și n-am timp de toate”. „Sigur că da, doamnă Câmp”, răspunseră ei la unison. Și se grăbiră să iasă. Jimmy remarcă:

„Doamna Câmp nu ne-a dat bani pentru vesela asta”. „Nu, dar ne-a dat o masă bună, cu turtă dulce ca desert”.

„Nu se poate trimite turtă dulce în China pentru a se construi un spital”.

„Știu. Dar Iisus este mulțumit când ajutăm pe cineva, chiar dacă nu suntem plătiți pentru asta”.

„Este adevărat”, zise Jimmy. „Încerc să-l fac pe plac, pentru că acum este Prietenul meu”.

„Este drăguț din partea ta că mă ajuți să câștig bani pentru spital”, zise Biddy intrând în grădină. „Mie mi se pare ceva amuzant...” El îi făcu semn strigând: „Pe mâine!”

A doua zi, ei ajunseră devreme la grădina doamnei Câmp.

„Trebuie mai întâi să culegeți legume”, zise doamna Câmp.

Biddy nu prea se pricepea la legume, de aceea ea ducea un coș, în timp ce Jimmy culegea. Ei recoltară roșiile, apoi ardeii iute și dovleceii. Pe urmă, smulseră morcovii. În sfârșit, culeseră fasolea și mazărea. Copiii erau așa de obosiți, că de abia mai puteau merge până la casă când îi chemă doamna Câmp.

După ce mâncară și băură, Jimmy și cu Biddy se simțiră mult mai bine. Erau foarte mândri văzând atâtea legume adunate. Doamna Câmp va vinde o parte dintre ele, iar pe celelalte le va pune conserve sau le va găti pentru a fi mâncate imediat. Ea era mulțumită că totul fusese cules, iar copiii erau mulțumiți pentru că o ajutaseră.

„Ai vrea să ne spui una din istoriile tale, Biddy?” întrebă doamna Câmp.

„Vorbește-ne despre China”, zise Jimmy. „Mai spune-ne-o încă o dată și pe cea cu broscuța verde”.

Și Biddy povesti cum ajunsese broscuța verde în

mâna lui Amah.

„Ah!” zise doamna Câmp, „era cât pe ce să uit de plata muncii voastre. Faptul că am auzit vorbindu-se despic China m-a făcut să măgân desc la spital, apoi la bani”.

Ea se sculă de la masă și se duse să caute în dulapul din bucătărie o

48

cutiuță de metal, de unde luă două monede de zece șilingi. Ea îi dădu una lui Jimmy și una lui Biddy.

„Mulțumim foarte mult!” ziseră ei foarte surprinși să fie plătiți atât de darnic.

„Ați lucrat bine. Și îmi face plăcere că încercați să-i ajutați pe bieții oameni din China”.

„Noi vrem să-L cunoască pe Iisus”, zise Biddy. „Și dumneavoastră v-ar plăcea lucrul acesta, nu-i așa?”

„Da”, zise doamna Câmp. „Asta o să-i facă fericiți. Acum, duceți-vă la joacă. Ați lucrat destul pentru astăzi”.

Ei plecară deci, cu mâna plină de biscuiți. Biddy îi zise la revedere lui Jimmy și plecă acasă. Acolo, pe masă, o aștepta o surpriză... broscuța verde!

49

12

Portmoneul

„Broscuța mea!” exclamă Bidy.

Ea fugi la masă, luă broscuța și o lipi de obraz.

„De unde a apărut?”

Maria se uita la ea.

„Ia ghicește”.

„Iisus mi-a trimis-o, I-am cerut-o, și El a făcut așa”.

„Ei bine, poate că ai dreptate”.

Și Maria îi povesti lui Bidy că venise la ușă o femeie săracă să vândă obiecte găsite. Maria văzuse broscuța în

coș și o cumpărase.

„Nu crezi că este o întâmplare?” întrebă ea.

„Oh, nu. Iisus a trimis-o pe Froggy. El nu face așa cum ne gândim noi, dar totdeauna face ce-l cerem. Nu crezi că Iisus a trimis-o?”

„Ba da”, zise ea trăgănat, „cred într-adevăr că El S-a ocupat de lucrul acesta. Ți aduci aminte cu câtă grijă am căutat fără s-o găsim? Și acum uite-o. Da, este într-adevăr Iisus”.

Biddy era așa de fericită, că-și duse repede broșcuța în cameră și o puse pe un raft la vedere.

„Nu vreau s-o mai iau cu mine când ies. N-am chef s-o mai pierd încă o dată”, zise ea.

Apoi se duse la ferma soților Brown ca să-i spună lui Jimmy vestea cea bună. Se întoarse ape urmă acasă plină de bucurie.

Câteva zile mai târziu, Biddy se trezi cu o durere de cap. Îi era frig și se simțea foarte obosită. De abia se atinse de micul dejun. Mătușa Ana, care avea treburi de rezolvat, era prea grăbită pentru a observa că Biddy nu se simțea bine. Ea plecă repede după ce-i zise la revedere.

Fetița ieși să se întâlnească cu Jimmy pentru a se juca împreună, dar nu avea nicio plăcere de joacă. Când Jimmy îi arunca mingea, ea nu putea s-o prindă. Brațele îi erau grele ca plumbul și era prea obosită pentru a fugi. Simțea că n-o țin genunchii.

„Ești bolnavă, Biddy? Ar trebui să te duci acasă și să stai în pat”.

„Cred că este numai o răceală, Jimmy. Dar o să mă duc acasă, n-am chef de joacă afară”.

Copiii se întoarseră deci fiecare la casa lui. Biddy mergea încet din

50

cauza picioarelor tremurânde și cu capul plecat. Deodată, ea zări pe jos un obiect de piele. Era un portmoneu. Când îl deschise, găsi mulți bani în el, mai multe bancnote de câte o sută de lire sterline.

Portmoneul mai conținea niște cărți de credit și alte

hârtii, dar Biddy nu le dădu atenție. Simțindu-se tot mai rău, ea își reluă drumul, ținând portmoneul cu ambele mâini, de teamă să nu-l piardă. Gândurile îi erau confuze. Își amintea ce-i zisese Amah, că în Anglia erau mulți bani. Poate că asta voise Amah să spună. Dar acești bani erau ai cuiva. Omul acesta îi câștigase la fel cum Biddy și Jimmy îi câștigaseră pe ai lor. Ea se simțea prea rău pentru a mai continua să mediteze la lucrul acesta. Acasă, urcă direct în camera ei și puse portmoneul în sertarul comodei, sub una dintre rochiile de mătase pe care le adusese din China. Apoi se întinse pe pat.

Maria intră după câteva clipe.

„Biddy! Nu te-am auzit intrând. Îți aduc așternuturi curate. Ce ai?”

„Nu știu”, răspunse ea, cu gâtul uscat și iritat. „Nu mă simt bine”.

Maria puse mâna pe fruntea lui Biddy.

„Ai febră. Dezbracă-te și-ți aduc niște supă”.

„Nu vreau nimic de mâncare. Mă doare capul. Și nu pot să mă țin pe picioare”.

Maria o ajută pe Biddy să-și ia pijamaua și să se culce, apoi coborî s-o sune pe mătușa Ana. În clipa când lua receptorul din furcă, auzi sunând la ușă. Era Jimmy.

„Bună ziua...”

„Îmi pare rău, Jimmy”, îl întrerupse Maria, „dar Biddy nu poate ieși. Este bolnavă”.

„Știu. Am venit să vă spun că Amy are rujeolă. Poate că asta are și Biddy. Noi am avut alaltăieri grijă de Amy”.

„Rujeolă! Probabil că-i asta. Mulțumesc că ai venit să-mi spui, Jimmy. O să te molipsești și tu?”

„Am avut-o deja când am fost mic”.

El își luă la revedere și Maria o sună pe mătușa Ana, care se întoarse cât putu de repede și urcă s-o vadă pe Biddy. Și, într-adevăr, fața și brațele îi erau acoperite cu pete mici roșii.

Biddy de abia putea vorbi, o durea foarte tare gâtul și nu avea chef decât să doarmă. Ea dormi foarte mult, visând China și pe mămica ei. Uneori, o confunda pe Maria

cu Amah. Veni doctorul, și Bidy, pe jumătate adormită, îl auzi zicând că avea o rujeolă foarte puternică și

că va dura cel puțin o săptămână. Dar pentru ea era indiferent. Tot ce dorea era să stea în pat.

Mătușa Ana mânca singură. Bidy îi lipsea și, uneori, îi părea rău că nu fusese mai amabilă cu ea. Bidy încerca cu adevărat să fie cuminte. Numai că nu știa totdeauna ce trebuia să facă.

Într-o zi, atunci când casa părea deosebit de tăcută, mătușa Ana o chemă pe Maria și îi arată ziarul.

„Uite, Maria. Domnul Digby și-a pierdut portmoneul”.

„Domnul Digby? Domnul acela în vârstă care locuiește în vila Șura?”

„Da. El oferă o recompensă frumoasă. Sunt sigură că se va găsi curând, fiecare ar avea nevoie de banii aceștia”.

Mătușa Ana avea dreptate. Toată lumea se grăbi să caute prin grădini și pe drum. Câteva persoane credeau că văzuseră portmoneul, dar nu-și mai aminteau unde. Altele erau sigure că el fusese furat. Chiar și eforturile poliției fură zadarnice. Numai Bidy nu auzi vorbindu-se despre ceea ce pierduse domnul Digby și despre recompensa promisă. Ea nici nu se mai gândea la portmoneul de piele ascuns în comoda ei.

După o săptămână, se simțea mai bine și întrebă dacă se poate juca afară.

„Încă nu”, zise mătușa Ana. „Încă nu ești total vindecată, chiar dacă te simți mai bine. Dacă vrei, vei putea coborî pentru masa de prânz”.

Bidy era foarte mulțumită că poate ieși din pat, dar descoperi că picioarele n-o mai țineau. Amețită, căzu grămadă la pământ. Apoi izbucni în râs. Mătușa Ana râse

și ea și o ajută să se ridice.

„Ce, Biddy, nu mai știi să umbli?”

Mătușa Ana luă o rochie curată din dulap, apoi căută în comodă o panglică nouă pentru părul ei. Văzând rochița drăguță din mătase chinezească, zise:

„Ar fi mai bine să n-o lași în sertar, căci s-ar putea murdări sau șifona”.

Ea o ridică și, sub rochie, descoperi portmoneul.

„Biddy, ce-ai aici?” întrebă ea luându-l.

„Oh, l-am găsit”.

„Și n-ai zis nimănui? Voiai să-l ții pentru tine?”

„Nu, pentru spital...”

„Pentru spital? Voiai să trimiți în China bani furați ca să se construiască un spital? Oare părinții tăi nu te-au învățat că este rău să furi? Mi-e rușine de tine, Biddy!”

Mătușa Ana era așa de supărată, încât de abia își găsea cuvintele.

„Dar eu doar l-am găsit...”

„Asta nu înseamnă că este al tău. Toți oamenii din sat... Dacă află că portmoneul era la mine, nu voi mai îndrăzni să-i privesc în față. Ce-i de făcut?”

Ea închise ochii și se gândi o clipă. Apoi zise rapid:

„Îmbracă-te, Biddy. Vei merge cu mine la domnul Digby. Acest portmoneu îi aparține și trebuie să-i spunem ce-ai făcut”.

Biddy începu să plângă.

„Nu voiam să fac ceva rău, mătușă Ana”.

„Nu încerca să te scuzi”, zise mătușa Ana cu asprime.

„Ai ascuns portmoneul și n-ai spus nimănui nimic despre el pentru că voiai să trimiți banii în China pentru spitalul acela stupid. Credeam că vrei să fii cuminte, dar văd că m-am înșelat”.

Mătușa Ana coborî să dea telefon ca să comande un taxi, în timp ce Biddy termina cu îmbrăcatul. Când fetița fu gata, ea luă broșuța de pe raft”.

De-ar fi aici Amah!” gândi ea.

Dar Amah era foarte departe. Apoi, ea își aminti că Iisus era totdeauna lângă ea și vorbi cu El.

„Dragă Iisuse, nu știam că era ceva rău. Nu voiam să fur. Te rog, ajută-mă să fiu curajoasă. Și nu-l lăsa pe domnul Digby să mă ducă la închisoare, căci atunci nu voi mai putea câștiga nimic pentru spital”.

„Brenda, taxiul a venit”, o chemă mătușa Ana. „Coboară imediat”.

Picioarele lui Biddy erau încă slabe, dar nu știa dacă lucrul acesta se datora faptului că fusese bolnavă sau fricii. Mătușa Ana se așează în scaunul de lângă șofer, ținând strâns portmoneul. Biddy își puse broșuța pe genunchi, foarte nenorocită că venise în Anglia.

54

13

O descoperire importantă

Taxiul frână în fața unei case mari, cu mult mai mare decât cea a mătușii Ana. În spatele ei erau trei clădiri și multe bariere albe. O alee lungă mărginită de flori conducea la ușa de la intrare. Ieșind din taxi, Biddy murmură din nou o rugăciune.

„Te rog, Doamne Iisuse, fă-l pe domnul Digby să înțeleagă”.

Mătușa Ana ceru șoferului să aștepte și se îndreptă spre casă. Tare i-ar fi plăcut lui Biddy s-o ia de mână pe mătușa Ana, dar aceasta ținea portmoneul. În fine, ajunseră în fața ușii mari. Mătușa Ana sună și se auzi în interior clopoțelul. Un om îmbrăcat în negru deschise ușa.

„Bună ziua, doamnă”, zise el. „Cu ce vă pot ajuta?”

„Domnul Digby este acasă? Trebuie să-i vorbesc”.

Omul zise da și le rugă să intre. Trecură printr-un hol lung cu multe uși și se opriră în fața uneia dintre ele, pe care omul o deschise, anunțând:

„Domnișoarele Forrester doresc să vă vadă, domnule”.

Domnul Digby, așezat într-un fotoliu aproape de șemineu, citea o carte. Ridicându-se, le ieși în întâmpinare.

„Ce mai faceți, domnișoară?” o întreabă el pe mătușa Ana.

Ea răspunse că o ducea foarte bine, că era destul de grăbită, dar că trebuia să-i spună ceva.

Apoi domnul Digby o văzu pe Biddy și o recunoscu.

„Ei bine, uite-o pe micuța mea prietenă din China. Ce mai faci?”

„Am avut rujeolă”.

„Vai, ce necaz! Știi, n-am uitat de invitația mea. Aș fi vrut să ne vedem mai de mult, dar am lipsit câțva timp din localitate. Îmi face plăcere să te văd în sfârșit aici”.

„Nu știam că o cunoașteți pe Brenda, domnule Digby”, zise mătușa Ana foarte mirată.

„Ba da, suntem niște prieteni foarte buni, nu-i așa, Biddy?”

Fetița dădu din cap, dar buzele îi tremurau și ochii i se umplură de lacrimi.

„Domnule Digby”, începu nerăbdătoare mătușa Ana, „Biddy a făcut un lucru foarte rău”. Ea îi întinse portmoneul. „A trecut ceva timp

de când are asta în comoda ei și n-a spus nimănui lucrul acesta. Mă simt dezonorată la gândul că un membru al familiei mele a acționat în felul acesta și că portmoneul

a fost tot timpul în casa mea în timp ce vă făceați griji cu privire la el”.

„Este curios; tu nu semeni deloc cu o hoată, micuță domnișoară. Poate că vom discuta împreună lucrul acesta, domnișoară Forrester; dacă vrei să ne lăsați singuri, șoferul meu o va duce acasă pe Biddy ceva mai târziu”.

„Cum credeți. Sper că veți putea s-o faceți pe Brenda să înțeleagă că în Anglia sunt niște legi. După cât se pare, eu n-am reușit”. Și ea părăsi camera. Biddy plângea.

Domnul Digby aduse un scăunel și o făcu să ia loc lângă el. El o luă de mână și o forță să nu mai plângă. Când ea reuși să facă aceasta, domnul Digby îi zise:

„Și acum, povestește-mi ce s-a întâmplat”.

„Eram bolnavă. Aveam rujeolă, dar încă nu știam. Am ieșit ca să mă joc cu Jimmy și v-am găsit portmoneul pe drum, cu grămada de bani din el. Mai întâi, m-am gândit că Dumnezeu era Cel ce mi-l trimitea, încerc să câștig bani pentru spitalul din China. Pe urmă, m-am gândit că el era mai întâi al cuiva și nu știam ce să fac. Apoi m-am îmbolnăvit cu adevărat și am uitat de portmoneu. Mătușa Ana l-a găsit astăzi și a crezut că am făcut-o anume. N-a vrut să mă asculte”.

„Înțeleg. Mătușii Ana îi era teamă să nu ai necazuri. A făcut bine că te-a adus la mine. Vorbeai de un spital în China. Unde este și cine se ocupă de el?”

„Încă nu este construit. Tăticul și mămica mea lucrează în China, dar au numai un dispensar, nu un spital. Amah mi-a zis, când am venit în Anglia, că voi găsi mulți bani și că-i voi putea trimite în China pentru a se putea construi un spital. Jimmy mă ajută. Avem deja câțiva. Am vândut prune și am adunat viermi, am avut grijă de un bebeluș – și în felul acesta m-am molipsit de rujeolă”. Domnul Digby râse.

„Ai fost foarte ocupată. Și zici că doreai să trimiți banii în China pentru un spital. Oare ți-a spus mătușa ta că s-a promis o recompensă celui care va găsi portmoneul?”

„Nu”, răspunse Biddy.

„Cât ați strâns deja pentru spital, Jimmy și cu tine?”

Biddy se gândi.

56

„Mai întâi prunele, 13 șilingi și 8 peni. Viermii, 5 șilingi și 6 peni, iar pentru că am avut grijă de bebeluș, 5 șilingi fiecare, și 5 șilingi pentru cusut, iar de la Maria și doamna Câmp 30 de șilingi. Cât fac în total?”

„Peste 65 de șilingi, deci trei lire și ceva. Ați lucrat din greu nu-i așa?”

Biddy făcu semn că da.

„Ei bine, recompensa este de aproape cinci ori mai mare. Ea este de 15 lire sterline. Ce vei face cu ea? Este a ta, deoarece ai restituit portmoneul”.

„Oh, o voi trimite în China”, zise Biddy radioasă. „E de-ajuns pentru construirea unui spital, nu-i așa?”

„Nu chiar”, zise Domnul Dighy. „Nu vrei să-ți cumperi ceva pentru tine?”

„Am deja multe lucruri. Chinezii n-au nimic. Ei sunt totdeauna bolnavi, îmi place mai mult să dau bani pentru spital. În felul acesta, vor putea să audă despre Domnul Iisus”.

„Îl cunoști pe Domnul Iisus?”

„Oh, da. Este cel mai bun Prieten al meu. I-am cerut să vă facă să înțelegeți, și El a făcut aceasta, nu-i așa? Și Jimmy crede în Iisus. Alaltăieri I-a cerut să-i fie Prieten”.

„Știi că ar fi trebuit să spui cuiva că ai găsit acest portmoneu?”

Biddy lăsă puțin capul în jos.

„Da, ar fi trebuit să-i spun imediat Mariei. Îmi închipui că doream prea mult banii aceia”.

„Este rău să dobândești niște lucruri într-un mod necinstit, chiar dacă e pentru o cauză bună. Dar știi că nu aveai intenția să-i ții pentru tine, de aceea vreau să-ți dau recompensa. Vrei s-o iei cu tine când te întorci?”

„Oh, da, dacă îmi dați voie. Am o cutie unde țin banii. Cu cele trei lire, ea va fi plină”.

„Acum am vorbit destul despre afaceri”, zise Domnul Dighy, rezemându-se cu spatele de fotoliu. „Povestește-mi despre China”.

Biddy îi vorbi despre dispensarul părinților ei, despre Amah și despre broscuță.

„Am remarcat această broscuță”, zise Domnul Digby.
„Pare să valoreze ceva. Ai grijă să n-o pierzi”.

„Am pierdut-o o dată. Jimmy era furios și a aruncat-o pe Froggy în

57

pădure, dar Dumnezeu mi-a dat-o înapoi. Amah mi-a dat-o mie, și nu mi-ar plăcea s-o pierd”.

„Ai vrea să mi-o împrumuți pe Froggy pentru câteva zile? Am un prieten care se pricepe la jad chinezesc și va ști dacă Froggy este din jad sau dintr-o altă piatră. S-ar putea ca, dacă o vinzi, să obții un preț bun pentru spitalul tău”.

Biddy se uită la broscuță și zise cu voce scăzută:

„Nu știu dacă aş putea s-o vând”.

„Vrei să mi-o lași să întreb dacă are vreo valoare? Pe urmă, vei putea hotărî ce vei face cu ea”.

Biddy fu de acord și dădu broscuța domnului Digby, care o puse pe șemineu. Când el se ridică, ea constată că acea carte în care citea el când sosise acolo era o Biblie.

„Domnule Digby”, exclamă ea. „Dumneavoastră citiți Biblia. Este Iisus și Prietenul dumneavoastră?”

„Desigur”, zise domnul Digby zâmbind. „Noi suntem prieteni de mult timp”.

„Ce fericită sunt! Mă bucur așa de mult că am venit să vă văd, chiar dacă mi-era frică”.

„Ei bine, să nu-ți mai fie frică. Acum, ce-ar fi să mergem și să vedem ce ne-a pregătit doamna Richard? Este guvernanta mea și e o bucătăreasă foarte bună”.

Traversară coridorul cel lung și intrară într-o mică sufragerie, unde o doamnă binevoitoare, îmbrăcată cu o rochie roșu și alb, le servi masa. După ce mâncară, domnul Digby o conduse pe Biddy să viziteze marea fermă. Ea urcă pe cal, se juca cu câinii și admiră colecția de păsări rare.

„O să-i facă plăcere lui Jimmy să vadă toate aceste animale. El locuiește la ferma familiei Brown și îi place mult acolo”.

„Când mai vii o dată, ai putea să-l aduci. Sunt sigur că este un băiat simpatic”.

„Cred că trebuie să plec acum”, zise Biddy. „Precis că mătușa Ana nu voia să rămân prea mult timp”.

„Foarte bine. Să ne întoarcem în casă ca să-ți dau recompensa. Voi scrie un bilețel mătușii tale ca să știe că am înțeles ceea ce s-a întâmplat și că banii aceștia sunt ai tăi”.

„Vă mulțumesc foarte mult. Încerc să fiu cuminte, dar mătușa Ana nu înțelege totdeauna”.

„Mătușa ta n-a avut niciodată copii. Eu da. Îi cunosc. Fetița mea s-a dus la mămica ei și la Domnul Iisus în cer, dar îmi amintesc foarte bine ce înseamnă să ai copii în

casă. Trebuie s-o ajuți pe mătușa ta, căci, pentru ea, lucrurile acestea sunt ceva nou”.

Biddy dădu din cap și intrară în casă. După o clipă, fetița era pe drumul de întoarcere, într-un automobil mare, cu un cec de 15 lire într-o mână și cu un bilet de la domnul Digby în cealaltă mână. Biddy se întreba ce va gândi mătușa Ana.

Aceasta stătea la birou. Biddy intră încet și se opri. Când mătușa ei se întoarse, ea îi întinse scrisoarea de la domnul Digby și cecul.

Mătușa Ana, încruntată, o citi cu atenție. Apoi oftă adânc.

„Domnul Digby spune că ai fost o fetiță amabilă, că n-ai avut intenția să ții banii pentru tine și că recompensa îți aparține. Cred că trebuie să deschizi un cont la bancă. Această sumă îți va fi de folos maitâr ziu pentru educația ta”.

„O, nu”, răspunse repede Biddy. „Vreau să-i dau pentru spitalul din China. Domnul Digby era de acord”.

„Ei bine, vom scrie părinților tăi să-i întrebăm. Între timp, îți vom pune banii la bancă, unde vor fi în siguranță. Nu crezi că este o idee bună?”

„Nu știu. Vreau numai ca ei să ajungă în China”.

„Nu-ți face griji acum din cauza aceasta”.

Mătușa Ana privi buzunarele și mâinile lui Biddy și întrebă:

„Unde îți este broșuța? Ai pierdut-o din nou?”

„Nu. Am împrumutat-o domnului Digby pentru una sau două zile. Vrea să vadă dacă Froggy valorează ceva”.

Mătușa Ana fu surprinsă.

„Dacă aș fi crezut că are vreo valoare, nu te-aș fi lăsat s-o iei cu tine oriunde”.

Biddy trebui să se ducă devreme la culcare în ziua aceea, căci nu se refăcuse complet după rujeola ei. Ce zi extraordinară fusese! se gândi la broșuța ei. Ce va face dacă valora mulți bani? Ce fericită era să știe că domnul Digby îi iubea pe Iisus! El fusese așa de amabil! Și Jimmy va fi invitat să se ducă la fermă! Cu capul plin de imagini

plăcute, Bidy adormi curând.

60

14

Spitalul tuturor începând cu această clipă, fiecare se interesă de spital. Bidy își dădu multă osteneală să învețe de la mătușa Ana noile puncte de cusătură. Putu atunci să coasă un pic pentru câteva vecine, chiar dacă ar fi preferat să se joace pe afară decât să lucreze înăuntru. Avea grijă adesea de mica Amy, ceea ce o ajută pe doamna Brown și aducea și ceva bani pentru spital.

Cutiuța din camera ei devenea tot mai grea. Bidy nu număra ceea ce conținea. Voia să aibă surpriza când va veni clipa să trimită banii în China. Mătușa Ana depusese cea mai mare parte din ei la bancă și Bidy nu păstra decât monedele pe care le câștiga.

Într-o zi, sosi Jimmy. Când Bidy îi deschise, el îi întinse repede un pumn de monede.

Foarte mirată, Bidy îl întrebă:

„De unde sunt?”

Jimmy zâmbi cu gura până la urechi.

„Am lucrat. Nu ești singura care face ceva pentru spital”.

Ei ieșiră în grădină ca să se joace de-a v-ați-ascunselea.

„Dar ce-ai făcut? Ai găsit un loc de muncă?”

„Domnul Brown a hotărât să mă plătească pentru ceea ce fac pentru el. Spune că-l ajut atât de mult, încât merită osteneala; dacă aș fi fost fiul lui, mi-ar fi plătit tot atât. Am învățat să fac o mulțime de lucrări agricole”.

Și el îi vorbi cu entuziasm despre fin, seceriș, vaci și găini.

„Mi-ar plăcea să trăiesc într-o fermă”, zise Bidy.

„Mi-ar plăcea mai mult să lucrez afară decât să cos”.

„Tu n-ai putea munci într-o fermă”, zise Jimmy. „Este pentru băieți. Munca fetelor este cusutul. De altfel, dacă nimeni n-ar coase, eu n-aș avea nasturi la cămașă”.

„Așa este. Vrei să vezi câți bani am pentru spital, în afară de ceea ce este la bancă?”

Ei urcară împreună și încercară să ghicească, scuturând-o, cam cât putea conține cutia. Jimmy, care băgase banii în buzunar când ieșiseră la joacă, îi scoase și băgă fiecare monedă în parte în deschizătură.

61

Maria, auzindu-i rî/. Înd, își lăsă cuptorul și veni să vadă ce fac. „Vezi, Maria”, zise Biddy. „Totul este pentru spital. Jimmy a mai adus câțiva”.

„Bravo! El va (1 construit în curând, nu-i așa?” răspunse Maria făcând cu ochiul.

„Cred că da, Maria. Sunt chiar sigură de asta”. Maria coborî din nou, nu prea în largul ei. Ea crezuse că Biddy va uita de spital și-și va cheltui altfel bănuții. Și iată că și Jimmy îi dădea pe ai lui! Gândurile o readuseră în copilărie, când mergea la școala duminicală. Acolo, ea auzise vorbindu-se despre oameni care trăiau departe, peste mări și țări, și care nu știau nimic despre Iisus. Ei erau adesea săraci și bolnavi, dar nu-i păsa de ei cum îi păsa lui Biddy. Acum, ea n-ar fi putut pleca în țările acelea, dar avea ceva economii...

Ea urcă în camera ei și numără banii cu atenție. Pe urmă făcu un lucru pe care nu-l mai făcuse de mult timp. Îngenunchind, îi spuse Domnului Iisus că tot ce avea ea era al Lui și că, de acum, se va strădui să-l fie pe plac în toate lucrurile.

Biddy și cu Jimmy ieșiseră. Maria duse banii în camera lui Biddy și îi puse în cutie. Întorcându-se la treburile ei, era fericită, așa cum nu mai fusese de mult timp.

Câteva zile mai târziu, Biddy și Jimmy se îndreptau spre fermă când îl întâlneau pe domnul Digby. Copiii alergară în întâmpinarea lui.

„Mi-ați adus broscuța, domnule Digby?” întrebă Biddy.

„Da, micuța mea. Și am o veste foarte importantă pentru tine și pentru mătușa ta. Acum, spune-mi câți bani ai strâns pentru spital. Ați mai adunat viermi?”

Biddy strâmbă din nas și Jimmy râse.

„N-am mai adunat viermi, dar am făcut o mulțime de alte lucruri”.

Și, mergând spre casa lui Biddy, îi povestiră tot ce lucraseră.

„Mătușa Ana a ieșit puțin. Puteți s-o așteptați să se întoarcă? Mă bucur să aud vestea. Nu vreți să mi-o spuneți?”

„Este un secret până ce vine mătușa ta. Poți cu siguranță să aștepti până atunci. Uite!”

El îi întinse broscuța verde pe care o adusese în buzunar.

„Ai grijă de mica ta prietenă. Și fii atentă să n-o pierzi”.

„Ghicesc, ghicesc!” fredona Biddy. „Froggy are o valoare mare, nu-i așa? Poate chiar zece lire!”

„Ai ghicit”, zise domnul Digby. „Dar nu-ți voi spune cât valorează

62

decât atunci când va veni mătușa ta”.

Ochii lui Jimmy se măriră.

„Froggy are valoare? Și eu care am aruncat-o departe!”

El se așeză clătinând din cap.

În această clipă apără în prag mătușa Ana.

„Domnule Digby, ce surpriză să vă văd! Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?”

„Mai degrabă pot eu să fac ceva pentru dumneavoastră, domnișoară Forrester. Sau în orice caz pentru Biddy și pentru părinții ei. Este o întreagă istorie”.

Se așezară cu toții și Maria aduse ceai.

„Prietenul meu este expert în jad oriental. El zice că broscuța lui Biddy are peste trei sute de ani și provine dintr-unul din templele aflate în munții Chinei, în interiorul țării”.

„Amah locuia acolo”, zise Biddy.

„Și omul care a adus broscuța o luase probabil din templu”, eonii nuă domnul Digby. „Ochii sunt diamante adevărate, mici, dar de buna calitate. Desigur, ar trebui s-o

ducem la Londra ca s-o vindem, poate unui muzeu sau unui colecționar particular. Dar nu avem permisiunea proprietarei. Ce zici de asta, Biddy? Ai vrea să vinzi broscuța'?"

"Cu cât ar putea s-o vândă prietenul dumneavoastră?" întrebă Biddy.

"Cu cel puțin 200 de lire", zise domnul Digby.

Jimmy și Biddy se priviră, cu gura căscată.

"Cât face asta, 200 de lire?" șopti Biddy.

"O grămadă de bani", murmură la rândul lui Jimmy.

"N-am văzut niciodată atâția la un loc".

Biddy nu se gândi decât un minut. Broscuța era un cadou special de la Amah. Ea ar fi vrut să-l păstreze. Dar Amah va înțelege și, oricum ar fi, Biddy își va aduce totdeauna aminte de Amah, chiar și fără broscuță.

"Vreau s-o vând pe Froggy", zise ea, și Jimmy aplaudă.

"Este bine, Biddy", zise domnul Digby. "Știu că broscuța este prețioasă pentru tine. Dar tu-L iubești pe Iisus și poporul chinez mai mult decât broscuța, nu-i așa? Acum, am o altă veste pentru tine. M-am gândit la spitalul tău și la părinții tăi. Am o sumă frumoasă de bani pe care n-am hotărât încă cum s-o folosesc. Deoarece ai lucrat atâta pentru spital, îți voi da toți banii care îți mai lipsesc".

Biddy era atât de entuziasmată, că nu mai reușea să vorbească. Ea și Jimmy săreau în jurul camerei, cântând. Nemișcată, mătușa Ana îi

63

urmărea cu privirea.

"Domnule Digby, chiar nu înțeleg de ce faceți toate acestea, dar, în fond, sunt banii dumneavoastră".

"Domnișoară Forrester, îl iubiți pe Domnul Iisus? Eu da. Doresc ca și alții să-l cunoască iubirea. În plus, am petrecut mulți ani în China și n-am donat niciodată nimic acestei țări, deși am câștigat mult. Nu vă interesează lucrarea pe care o fac fratele și cumnata dumneavoastră?"

"De fapt, nu m-am prea gândit la asta. Dacă au chef să-și ducă viața în această țară imposibilă, n-au decât. Eu

mă ocup de copilul lor, și cred că este de-ajuns”.

„E o fetiță fermecătoare”, remarcă domnul Digby.
„Trebuie acum să mă retrag. Prietenul meu mă va întreba în scurt timp despre broscuță. Scrieți părinților lui Bidy ca să le vorbiți despre lucrul acesta și întrebați-i cât ar costa spitalul. La revedere, domnișoară”.

Bidy și Jimmy îi făcură cu mâna pe fereastră până ce dispăru din vedere.

„Putem să ne ducem la familia Câmp?” întrebă Bidy.

„Da, dacă nu stați prea mult. Întoarce-te la timp pentru cină”, zise mătușa Ana.

Ei alergară să spună domnului și doamnei Câmp toate aceste noutăți.

„Și Froggy valorează două sute de lire!” repetă Bidy.

„Este mult. Bidy, eu nu sunt bogată, dar mi-ar plăcea să dau ceva”.

Doamna Câmp scoase cutia din dulap.

„Iată două lire și zece șilingi. Ia-i și trimite-i cu restul. Domnul Iisus știe că-i dau din toată inima”.

Domnul Câmp rămăsese tăcut în timp ce Bidy anunțase vestea. El începu să mormăie.

„Poate crezi că o să-ți dau și eu bani ca să faci ceva pentru Dumnezeu. Ei bine, nu! N-am făcut nimic pentru Dumnezeu în toți acești ani și nu vreau să încep acum. El n-a făcut nimic pentru mine”.

Bidy arăta înspăimântată.

„Nu trebuie să credeți că vă cerem bani, domnule Câmp. Dumnezeu n-ar vrea să-l dați ceva dacă nu-L iubiți”.

După o clipă, domnul Câmp adăugă:

„Cred că o să mă mai gândesc la acest spital din China”.

Și el le zâmbi lui Bidy și Jimmy.

Copiii trebuiau să se întoarcă, deși le-ar fi plăcut să mai stea puțin.

„Ia gândește-te, Jimmy”, zise Bidy pe drum. „Iisus a făcut ca toți să

se intereseze de spital. Este aproape prea frumos ca să fie adevărat”.

Când Biddy ajunse acasă, se duse la domnișoara Forrester, care era în dormitorul ei, examinând niște bijuterii foarte frumoase.

„Mătușă Ana, aș vrea să-i scriu lui tăticu’ și mămica. Mi-ai putea da niște hârtie?”

„Da, vezi în biroul meu, Biddy, în sertarul din mijloc”. Biddy tocmai pleca, când mătușa ei o strigă înapoi.

„Cred... cred că vei fi mulțumită să afli”, zise ea zâmbind, „că am hotărât să vând aceste bijuterii și să dau banii pentru spital”.

Biddy fugi la mătușa Ana și-și puse brațele în jurul gâtului ei.

„Nu mai pot de fericire!” strigă ea.

Și, pline amândouă de bucurie, coborâră împreună în sufragerie.

Era mult mai bine acum în casă! Câte lucruri se

petrecuseră de când sosise Bidy în Anglia! Ea se așeză și începu o scrisoare lungă către tatăl și mama ei.

65

15

Secretul

Dragă tată și dragă mamă.

Am vești bune pentru voi. Puteți construi acum un spital în China, pentru că avem mulți bani. Mai întâi, Jimmy și cu mine am lucrat și am câștigat bani, apoi a dat toată lumea. Domnul Digby va da tot ce lipsește după ce vom număra tot ce-am strâns. Chiar și mătușa Ana o să dea. Am găsit portmoneul domnului Digby și am primit recompensa. Este foarte amabil. Cred că domnul Digby și mătușa Ana se vor ocupa de spital, pentru că eu nu știu.

La revedere și mii de sărutări, Bidy.

Într-adevăr, mătușa Ana și domnul Digby se ocupau de spital și scriseră numeroase scrisori la Londra și în China. Trebuia să se decidă când, unde și cum să fie construit, și ei avură discuții lungi pe această temă. În final, domnul Digby se hotărî să se ducă el însuși în China!

Tare ar fi vrut Bidy să se ducă și ea! Avea nostalgia acestei țări. Dacă ar fi putut numai să vadă spitalul când va fi terminat! apoi se gândi la toți prietenii ei din Anglia și la toți cei care, în această țară, nu-L cunoșteau încă pe Iisus, și înțelese că era mai bine să rămână acolo unde era.

Într-o zi, pe numele ei sosi o scrisoare foarte deosebită. Era de la mama ei.

„Dragă Bidy”, scria în ea. „Avem o surpriză pentru tine. Vei avea curând un frățior sau o surioară. Cum este atât de boală în China, bebelușul va trebui să stea o vreme în altă parte. Restul e un secret!”

Lui Bidy i se trezi curiozitatea, și era așa de entuziasmată, că de abia putea sta liniștită pe scaun în timpul meselor.

„Știi secretul, mătușa Ana?” întrebă ea în timpul mesei de prânz. „Care este secretul mamei mele?”

„Nu e voie să spui un secret!” zise mătușa Ana zâmbind.

Biddy se gândi atunci că ea știa, dar că nu voia să spună.

Tot ce putu mătușa Ana să-i spună lui Biddy fu câți bani erau strânși pentru spital. Ele numărară mai întâi pe cei care erau în cutie. Apoi

66

adăugară ce era în bancă și găsiră că erau mai mult de 50 de lire.

„Froggy a fost vândută cu 225 de lire”, zise mătușa Ana, „iar eu am primit 125 de lire pe bijuteriile mele. Aceasta face 400 de lire, iar domnul Digby va da restul. Sunt sigură că acesta va fi spitalul cel mai frumos și mai mare din China”.

Biddy aștepta cu nerăbdare să afle secretul mamei ei, dar nu veni nimic, nici scrisoare, nici vreo aluzie de la mătușa Ana. Zilele și săptămânile se scurgeau una după alta. Toamna, Biddy trebui să înceapă să ia lecții, iar Jimmy se întoarse în Scoția ca să se ducă la gimnaziu. Totul era foarte liniștit.

Apoi, într-o zi, cam la două luni după ce primise scrisoarea de la mămica ei, Biddy văzu oprind un taxi în fața casei. Ea încercă să vadă cine ieșea din el, și când văzu, se năpusti afară, coborând scările cu cea mai mare viteză, căci era Amah și scumpa ei mămică! Mămica îi întinse lui Amah un pachet de stofă albă și deschise brațele ca s-o îmbrățișeze tandru pe Biddy.

„Mămico, mămico! Ai venit până în Anglia ca să mă vezi!”

„Da, draga mea. Mi-ai lipsit mult. Vrei să-l vezi pe frățiorul tău?”

Amah se aplecă pentru ca Biddy să poată vedea fata bebelușului.

„Mi-ar plăcea să semene cu Jimmy”, zise Biddy. „În orice caz, când va fi mare”.

Fetița o luă de mână pe mămica ei și pe Amah și intrară împreună în casă.

„Este cea mai frumoasă surpriză”, zise Biddy. „Ce bine ar fi fost să poată veni și tăticu’!”

„Tăticu’ se ocupă de construirea spitalului pe care l-ai ajutat tu cu banii”, zise mămica ei. „Și, desigur, sunt mulți oameni bolnavi în China, și el trebuie să-i îngrijească”.

„Într-adevăr, broscuța verde este cea care a început totul”, zise Biddy. „Amah, te superi că am vândut-o?”

„Oh, nu! zise Amah. „Dacă broscuța îi ajută pe oameni să-L cunoască pe Iisus, sunt foarte mulțumită că ai vândut-o. Ea nu ne-a adus niciodată noroc, dar Dumnezeu S-a servit de ea ca să ne aducă multă fericire”.

Cuprins

Amah spune o poveste

Rămas-bun Chinei

O țară străină și o nouă prietenă

Biddy găsește un nou tovarăș de joacă

La bucătărie

În vizită la familia Câmp

Prune de vânzare

S-a pierdut broscuța

Culegătorii de viermi

Alți bani pentru spital

Doamna Câmp este ajutată

Portmoneul

O descoperire importantă

O descoperire importantă

Secretul

5 8

12 18 24 28 33 37 40 44 47 50 55 61 66